

СВІЧНИК

ДУХОВНО ЗБУДОВУЮЧИЙ ЖУРНАЛ

ОБЛАСНЕ ОБ'ЄДНАННЯ ЦЕРКОВ
ЄВАНГЕЛЬСЬКИХ ХРИСТІЯН-БАПТИСТІВ РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ

№2 (44), 2009

«...Змію жити
і в бідності,
вмію жити
і в достатку...»

Фото Юлії Остапчук

Вітаємо Вас, шановні читачі нашого журналу. Якщо ми скажемо, що тема цього числа «Свічника» зараз досить актуальна, то Ви, певно, без вагання самі її сформулюєте, адже не можете не знати, про що сьогодні голосить увесь світ. Так, саме про світову економічну кризу.

Ми не хочемо викликати у Вас огиду до порушеної проблеми, оскільки Ви чимало чули з цього приводу. Тому в жодному разі не повторюватимемо штампів, які щоразу злітають з уст наших політиків, щодо розв'язання порушеної проблеми. Проте на сторінках «Свічника» воліємо дати вам оригінальні поради стосовно розв'язання питань, пов'язаних із фінансовою скрутою і не лише. Вони базуються на Слові Божому, а основним зразком у вмінні жити за будь-якого економічного становища вибрали апостола Павла, тому що він сам свідчив: *«...бо я навчився бути задоволеним тим, що маю. Я вмію жити і в бідності, вмію жити і в достатку; в усьому і в усіх обставинах я звик і насичуватися, і голодувати; бути в достатку і терпіти недостаток. Усе можу в Тім, що зміцнює мене» (Фил. 4:11-13).*

Так як всі негаразди починаються з духовної кризи кожної людини зокрема, тому ми порушили і цю проблему. На нашу думку, розв'язання цього питання є значно важливішим.

Отож запрошуємо Вас у мандрівку сторінками журналу. Сподіваємося, Ви дістане вичерпні відповіді на запитання, які тривожать душу.

Редакція.

ЖУРНАЛ
Засновник і видавець:
 Обласне об'єднання
 церков євангельських
 християн-баптистів
 Рівненської області

ВИДАЄТЬСЯ
 На кошти добровільних
 пожертвувань

ПОТРЕБУЄ
 Молитовної та
 фінансової підтримки
 християн

ЗАПРОШУЄ
ДО СПІВПРАЦІ
 проповідників,
 поетів, письменників,
 композиторів — усіх,
 хто хоче і може служити
 євангельським словом

Пишіть на адресу:
 33001, м. Рівне,
 вул. Дворецька, 41

Телефонуйте:
 (0362) 63-34-11

E-mail:
 shevchuk_luda@mail.ru

НАД НОМЕРОМ
ПРАЦЮВАЛИ:

Головний редактор
 Михайло Ільюк

Літературний
редактор
 Олена Ярмушко

Редакційна колегія
 Святослав Карп'юк
 Людмила Шевчук
 Людмила Жакун
 Ліна Бородинська
 Світлана Береза
 Олександр Сташук

Дизайн
і комп'ютерна верстка
 Віра Фесянова

Реєстраційний номер
 РВ № 377
 28 січня 2004 року

Часопис надруковано
 у ТЗОВ "Каліграф", м. Рівне,
 вул. Київська, 69,
 тел. (0362) 64-24-32

© тексту, малюнків, фото,
 оформлення "Свічник", 2008 р.

При передруку матеріалів
 посилення на часопис
 обов'язкове

Обсяг — 14 аркушів
 Друк — офсетний
 Тираж — 1300 примірників
 Розповсюдження безкоштовне
 Журнал виходить щоквартально
 Замовлення №

4 Нарікання
Олександр СТАШУК

10 Тягар невдоволення
Макс ЛУКАДО

12 Велике надбання — бути задоволеним
Григорій ЖАКУН

20 Де скарб ваш, там буде й серце ваше
Андрій СТІЛЕЦЬ, Василь КОВТУНОВИЧ

24 Довіра Богу в час кризи
Олег БУЛЬБОТКА

26 Із чого починається духовна криза?
Андрій КОРНІЙЧУК

30 Несподіване щастя
Світлана БЕРЕЗА

34 Братерська зустріч у Рівному
Людмила ЖАКУН

36 Молодь, що знає Бога
Віра ЖАКУН

40 П'ятиричний ювілей корецької церкви ЄХБ
Микола ГАВРИЛЮК

41 Перша конференція християн-підприємців
Оксана ГРИЦЮТА

Тримаючи мою руку в своїй, чоловік раптом промовив:
 — Не знаю, скільки я ще проживу на цьому світі, але коли постану перед Богом, то
 впаду навколішки біля Його ніг і подякую Йому за те, що Він розбив мені хребет.

Вільгельм БУШ,
"Чому саме мені?" с. 8

Певні обставини та події спонукають нас до невдоволення, навіть нарікання, викликають бажання щось змінити. Дехто волів би змінити своїх батьків чи народитися за іншої епохи та в країні з іншим устроєм. Ще хтось хотів би змінити зовнішній вигляд (зріст, колір очей), порядок свого народження, процес старіння, смерть... Однак ми, люди, неспроможні цього зробити...

Тож як діяти у ситуації, коли ми не можемо щось змінити у нашому житті? Як бути задоволеним тим, що отримали від Господа?

Олег НИСИНЕЦЬ,
"Як бути задоволеним", с. 14

Мій однокласник повідомив, що є вакансія в «Рівнеенерго». «Оце так поталанило! Нарешті, я матиму цікаву роботу! Ура-а!» — радів я, вперше забувши про Бога і покладаючи всю надію на себе та на фортуна...

Минав день за днем — «Рівнеенерго» мовчало, і я почав помітно непокоїтися. Мої молитви перетворилися в емоційний зойк душі; я прохав, аби Бог щось зробив, бо в мене вже починався нервовий тік. Нічого не допомагало. «Чому, чому Господь відвернувся від мене? — запитував невідомо у кого. — Може, не любить мене?»...

"Поклади всю надію на Бога", с. 28

«Чисте серце — чисте місто!» Це заклик молодих християн, адресований жителям міста Рівного. Вісім церков в 13-ти районах проводили різні заходи: прибирали парки, вулиці, окремі будинки, кладовища, під'їзди, просто допомагали звичайним бідним людям, яким потрібна була допомога (рубали дрова, копали городи).

Молоді люди не тільки фізично працювали чи допомагали людям, а й свідчили про Ісуса Христа, запрошували в церкву на святкове пасхальне богослужіння.

"«Чисте серце...» на Рівненщині", с. 37

НАРІКАННЯ

**Нарікання —
невдоволення,
протест, висловлені
негучно, але дуже
відверто.**

Пригадую, за час мого служіння відповідальним за музично-хоровий відділ у Рівненській області найбільше доводилося зустрічатися з проблемами, пов'язаними із невдоволенням, наріканням, відсутністю активності і бажанням трудитися. Аналізуючи, чому так стається, приходив до сумного висновку: одне із «чільних» місць у цьому переліку посідає проблема нарікання. Напевно, і в будь-якому іншому служінні (зрештою, і не лише у служінні, а й у звичайних буденних справах) можна побачити подібне: коли зустрічаємося з наріканнями, то затрачені зусилля виявляються марними, заплановані справи залишаються невиконаними чи недовиконаними, приходять розчарування, або й розпач. Як наслідок — благословіння проходять стороною... І це далеко не повний перелік того, до чого призводять звичайні людські нарікання.

Отже, нарікання — це одна із рис людської психіки, прерогатива емоційного стану людини чи цілком суб'єктивне виявлення бажань під впливом настрою або ж у

зв'язку з особливостями характеру?.. Якщо заглибитись у психологію, можна віднайти цілком наукове і повне означення нарікання/невдоволення, але чи можемо ми з почуттям належного нам права приймати і використовувати його у нашому повсякденному житті і «прикриватися» ним за необхідності? Чи не варто спробувати зрозуміти іншу сторону нарікання — цілком тілесного походження, а, значить, і гріховного, з яким ніяк не можна миритися, чого обов'язково потрібно позбавлятися?..

Звичайно, нам хочеться бачити світ лише через призму власних бажань, емоцій, сформованих поглядів, смаків та ідеалів, тобто винятково через суб'єктивні особистісні риси світосприйняття. Але така концепція ніяк не узгоджується з біблійною, в якій на першому плані — далеко не моє людське «я», не моя високість і не мої досягнення, тим паче, не бажання й емоції. Так, ми невдоволені всесвіт-

ньою кризою і дощовою погодою, президентом і гучним сміхом сусідів, затримкою авіарейсу і недосоленим борщем, і ще багато-багато чим. Постійне невдоволення поступово переходить в звичку, у постійні нарікання, які, в свою чергу, підточують, підривають, спричиняють появу гніву, заважають нормальному духовному розвитку людини. Як у такому випадку виконати слова апостола Павла «...бути побожним і задоволеним» (1Тим. 6:6)? При постійних невдоволеннях і наріканнях не можна бути не лише побожним і задоволеним. Зникає спокій, врівноваженість, духовна стабільність, що так важливо для кожного християнина. Натомість людина стає дратівливою, неспокійною і неврівноваженою, впадає в залежність від емоцій, від обставин. З такою людиною важко спілкуватися, для неї важлива лише її особиста думка, а думки інших нічого не значать.

Отже, «задоволення бажань гріховної натури» (Гал. 5:16), — а це саме так, коли людина бачить лише себе, лише для себе, лише для свого «я», — ні до чого доброго не приводить, а навпаки, залишає поза межами духовного зростання, укріплення в благодаті, позбавляє благословінь. Скількох благословінь внаслідок нарікань позбавив себе ізраїльський народ, коли виходив із єгипетської неволі! Не зуміли тоді люди побачити мету і кінцеву ціль тих великих подій, які Бог вчинив із ними, а захотілося їм (причому, зараз, негайно!) знову того старого, звичного, що супроводжувало їх у неволі. Щойно вийшли з Єгипту, як почалося: «**І став народ ремствувати на Мойсея, говорячи: «Що ми буде-**

мо пити?» (Вих. 15:24). Всемогутній Бог навів на древній Єгипет страшні покарання з метою виведення вибраного народу, погубив найсильніше на той час фараонове військо, то неже Він не напоїть їх водою? Та, виявляється, у людей усередині неначе закладені, запрограмовані невдоволення, нарікання, незгоди. У «сприятливий» момент вони проявляються: «**І стала ремствувати вся громада Ізраїлевих синів на Мойсея та на Аарона в пустині» (Вих. 16:2).** І навіть тоді, коли великі випробовування вже були позаду, коли вже був даний Божий Закон, за яким вони повинні були жити (а все це різко вирізняло народ ізраїльський з-поміж інших древніх народів, робило його у повному розумінні слова вибраним, святим), — навіть і тоді вони нарікали, нарікали: «**Ізраїлеві сини стали плакати та говорити: «Хто нагодує нас м'ясом? Ми згадаємо рибу, що їли в Єгипті даремно, огірки й дині, і тир, і цибулю, і часник...» (Чис. 11:4-5).**

Як колись до ізраїльського народу, так і зараз до нас звучить повеління Господнє: бути святими. «**Будьте святі в усіх ваших вчинках» (Лев. 19:2, 1Петр. 1:15).** А як можна бути святим, бездоганим духовно, коли в думках лише «...часник і цибуля...», тобто усе те, що породжене виключно тілесними пожадливостями, гріховними бажаннями, егоїстичними мріями!.. Як можна бути побожним і благочестивим, коли у свідомості міцно вжилося колишнє, світське, не духовне, яке дуже відтягує назад, заважає духовному росту... І як не згадати Ісуса Христа, Який не мав нічого на цій землі: ні власного будинку, ні поля, ні багатства і скарбів! Читаємо: «**Син Люд-**

ський не має де й голову прихилити» (Лк. 9:58). І ніколи не нарікав, навпаки, навчав жити свято і побожно, виключно за законом Любові, яка терпить різні негаразди і все зносить. Отож, зовсім негоже нам знову повертатися назад, «до Єгипту!», знову переводити свої погляди на колишнє, на земне, на гріховне.

«Робіть усе без нарікання та сумніву» (Фил. 2:14).

А наші нарікання є саме тими недобрими «компонентами», котрі спричиняють зупинку у духовному розвитку, або й відкидають далеко назад. Як полюбаємо ми нарікати на людей навколо нас, на наших керівників, на наших сусідів, колег... А Біблія вчить іншого: **«Не нарікайте один на одного, брати, щоб не були осудженими».** Тому, якщо ми не задоволені тим, що сьогодні серед, а не п'ятниця, що знову закінчується гроші, що знову дощ чи знову сонце, потрібно терміново зупинитись у наших гнівно-мрійливих роздумах-наріканнях і подумати про себе, про власний характер, його недобрі звички, його залежність від обставин. Задовольняймося тим, що маємо, і обов'язково дякуймо

Богові за все, навіть за те, що нам не до вподоби, що нам не зовсім приємне. **«Задовольняйтесь тим, що маєте!» (Євр. 13:5),** — чудова порада Апостола Павла для всіх нас.

І ще одне побажання. Інколи дуже важко змінити усталені і утверджені у свідомості уподобання, погляди, думки і враження про щось чи про когось. У такому випадку необхідно перейти на інші життєві цінності, змінити духовні орієнтири. Точніше, змінити стиль життя і змінити не на невідомо що, а на цілком реальні і життєво важливі речі. Ось вони: **«Живіть духом, і ви не будете задовольняти бажань вашої гріховної натури» (Гал. 5:16),** а також: **«...щоб ви відкинули попередній спосіб життя старої людини, яка зотліває у звабливих пожадливостях, а обновилися духом розуму вашого, та зодягнулися в нову людину, створену за подобою Божою...» (Еф. 4:22-24).** У випадку виконання даних біблійних повелінь ми найперше зможемо побачити самих себе, свої недосконалості і недоліки, а далі — правильно сприймати й оцінювати усіх та все довколо нас. Будьмо певні: разом із іншими духовними негативами ми позбудемось і нарікань, що так дошкуляє і отруює наше життя.

**Олександр СТАШУК,
диякон рівненської церкви
«Відродження».**

Один хлопчик мешкав із батьками в горах у старій хатині. Це його засмучувало, тому він часто нарікав на свою оселю. Будинки в околиці здавалися йому набагато кращими, ніж його. Особливо приковувала увагу хатина, що стояла на схилі протилежної гори. Щовечора хлопчина милувався нею, особливо його приваблювали вікна, адже дім було видно погано, а вікна випромінювали золотистий блиск. Він мріяв, що як тільки підросте і зможе піти до того будинку, то обов'язково з'ясує, що це за будівля із золотими вікнами.

І ось нарешті цей день настав. Рано-вранці хлопець вирушив у дорогу. Прийшовши на згадане місце, він не міг знайти розкішного будинку із золотими вікнами. Замість нього там стояла хатина ще убогіша, ніж його. Здивований хлопець запитав у людей, які в ньому жили: «Чи не знаєте ви, де розташований будинок із золотими вікнами?» «Звісно, знаємо», — відповіли ті і вказали у бік його оселі. Коли юнак подивився туди, то побачив, що вікна його будинку сяяли так само, як у будинку, який він шукав. Хлопець зрозумів, що це було не що інше, як сонце, котре зранку світило на його хатину, а ввечері — на будинок, що розташований на протилежному боці.

Чи не вбачаєте ви схожість між цим хлопчиною і людьми нашого часу? На запитання: «Як поживаєте?», часто чуємо: «Не живемо, а існуємо!» Описля люди зазвичай починають нарікати на нестачу коштів, на тривалий ремонт у квартирі, на дороге навчання, на погоду, на здоров'я... Одним словом, нескінченне невдоволення. Постійно хочеться чогось більшого і кращого. Коли ж, нарешті, ми зупинимось і реально оцінимо ситуацію?

Подивимось на тих, хто ремствує. Це, здебільшого, люди, котрі мають непогану роботу, відносно здорові, гарно одягнені, ситі, мають власне помешкання, користуються сучасною побутовою технікою. Вони не задоволені своїм життям, адже інші живуть краще.

Любі мої, задоволеність — це перлина християнського характеру, це блаженний стан душі, вона не залежить від нашого соціального або матеріального становища. Тільки близькі взаємини з Богом допоможуть нам бути задоволеними і вдячними.

Вони зазнали страждань...

А ми?

Чому тоді бідкаємося?

Малюнок
Валентини
Сіліч

СИРІТСТВО

У день — ще нічого: хтось — пригостить цукерком, хтось — дозволить побавитися на колінах, а хтось — приязно посміхнеться... Вдень — веселіше. Зате ввечері, коли такі ж, як вона, дівчатка, вкладаються в ліжечка, смуток і тривога охоплюють Маринчине серце: так хочеться, щоб її колихали, щоб співали тільки для неї колискових пісень, щоб чиясь тепла і лагідна долоня легенько торкалася волосся. Звідки таке бажання?

Хтозна... Вона ніколи не знала мами, не мала рідні... Світла і затишна

спальня сирітського притулку з голубими стінами і зручними ліжечками стала її оселею. Маринці не було і нема діла до того, що в суботу тут не пахне духмяними пиріжками, а недільні дні нічим не відрізняються від буднів. Дівчинці тут добре — хочеться тільки, щоб вечорами її колихали... Худенькими рученятами вона обхоплює свою голівку і, заплющивши оченята, сама себе заколисує: лю-лі, лю-лі...

Сон навшпиньках бредє від ліжечка — до ліжечка, від сироти — до сироти. Ще трохи — і, посопуючи кирпатим носиком, Маринка вже бачить, як чийсь дужі чоловічі руки розгойдують велику гойдалку, на якій вона, заливаючись дзвінким сміхом, то піднімається вгору, то опускається вниз. Поруч — молода жінка в рожевій сукні. «Це — мама!» — здогадується дівча і, спритно зістрибнувши з гойдалки, кидається в обійми до найвродливішої і найріднішої в світі людини: «Мамо! Мамусю!»...

Що це?! Мама розтала в передранковій імлі... Маринка, обхопивши, як звечора, голівку руками, знову почала себе заколисувати: може, прийде ще раз матуся?... Зі щічки на подушку скотилася сльоза. Гаряча сирітська сльоза...

ГОЛОД

«...Хліб наш насущний дай нам сьогодні...» — ще стиха встигла проказати зморена голодом жінка. А далі лише кволо, не видаючи жодного звуку, ворухилися вуста. Голова паморочилася від голоду, а думки настирливо впивалися в серце: «Ні, я не помру, у мене вистачить сил пережити цей голод... Я здолаю скруту і стану на ноги».

Та зараз звестися на ноги була безсила. Знеможена жінка припала до землі. Ледь розчепивши долоню, вона нервово провела рукою по ґрунті, а потім жадібно схопила грудочку землі і піднесла до блідих губ. Враз бідолашна оторопіла: у руках була картоплина. Це нічого, що гнилувата, все ж — їжа. У змучених очах забриніли сльози, а потім стрімко почали омивати «хліб насущний», губи ж миттю заворушилися: «Дякую, милостивий Боженько, дякую...»

...Роки спливли і стерли з пам'яті моторошні часи тридцятих. Уже давно люди не думають про те, що б то завтра поїсти, адже на полицях розкішних супермаркетів завжди знайдеться всяляка смакота. Забулося, як то воно, коли тобі божевільно зазирають в очі, сподіваючись, що ось-ось помреш і тим-то врятуєш тих, хто ще протягне бодай... з тиждень; коли дзвінкого безжурного дитячого сміху вже не чути, адже улюблені синочки і донечки швидко в'януть від голоду, немов рання квітка без життєдайної води...

...Катруся ж пам'ятала страхітливі бабусині оповіді про голодні дні, пам'ятала і її молитву «...Хліб наш насущний дай нам сьогодні...», пам'ятала і про картоплину, котра дивом опинилася у руці. Це все дівча згадувало, схилившись над простенькою могилкою улюбленої бабусеньки, котра все-таки вижила і... навчила її, Катрусю, цінувати хліб.

...Над цвинтарем нависла заніміла тиша. Лише тиха молитва

Катрусі ворухила вічний спокій: «Отче наш... хліб наш насущний дай нам сьогодні...»

Малюнок
Олександра
Сташука

ГОНІННЯ

Їх утискали, а вони прощали. Їх кували, а вони благословляли. Їх за ґрати саджали, а вони терпіли. Їх розлучали, а вони продовжували любити. Їх принижували, а вони відповідали ласкою... Хто вони? Такі вірні і непохитні у своїх переконаннях, такі незрадливі і покірні, такі невтомні і відданні своєму поклику. Ні, це не фанати, не ті, що ради світлої мети голову складуть, це — перші християни, люди, котрі понад усе любили Господа.

Чи є нині серед сучасних християн схожі на них? Чи живемо ми так, як жили вони? Чи любимо і прощаємо так, як це робили вони? Чи задоволені всім, що маємо, як не нарікали вони під час утисків? Якщо відчуваємо, що дещо не такі або ж зовсім інші, то що зможе нас виправдати перед Господом? Чи варто тоді зазнавати гоніння, аби стати чистішим? Чи, можливо, слід у покорі голову схилити і у час свободи віросповідання стежити за тим, аби не впасти, не схибити, не послизнутися і, що найгірше, не «чубитися», як часто зараз, на жаль, трапляється у наших церквах.

ЧОМУ САМЕ МЕНІ?

К ремезний, статний чоловік крадькома витер сльози і продовжив розповідати сумну історію свого виживання! Втративши під час війни все майно, він відкрив будівельне підприємство. Щоб зберегти свій сім'ї дім і батьківщину, чоловік від рання до смеркання важко працював. Та один із його клієнтів, нечесний чоловік, ошукав його, через що підприємство невдовзі збанкрутіло. Тоді чоловікові довелося шукати іншу роботу, але на новому місці він пропрацював лишень кілька тижнів, і його звільнили.

— Тепер я не бачу жодного виходу, — мовив чоловік, і сльози непрохано потекли по щоках.

Раптом він схопився і вигукнув:

— Чому Бог саме на мою долю посилає такі невітні хвилини? Адже я старанна і чесна людина! Я знаю негідників, у яких життя, — немов у раю. А мені, саме мені, Бог посилає такі лиха! Можна просто зневіритися у всьому!

Поки він говорив, я думав про багатьох тих, які міркують так само. Із помешкань хворих, з обтяжених турботами будинків, із кола нещасних сімей, із тисячі сердець виринає одне і те ж запитання: «Чому саме мені?»

Чи є на це відповідь? Так, є! Цю відповідь дасть нам людина, котра пережила чимало горя.

Мова йде про гірника. Коли йому було 40 років, кам'яна брила, що звисала в шахті, впала йому на поясницю, внаслідок чого він назавжди втратив здатність ходити. Нашу першу зустріч мені вкрай неприємно згадувати. Тоді цей чоловік, сидючи в інвалідному візку, вигукнув до мене: «Якби ваш знаменитий Бог був насправді, Він би не допустив цього!» Цей гірник був настільки сповнений гірким відчаєм і несамовитою люттю, що я не зміг підтримати із ним розмови.

Згодом його почали відвідувати колеги, щирі християни і послідовники Ісуса. Щотижня вони брали його з собою на наші богослужіння, і невдовзі цей потерпілий духовно прозрів. Він побачив своє життя в новому світлі й усвідомив, що на нього чатує небезпека залишитися неспасеним грішником. Йому відкрилося, що він не має підґрунтя гніватися на Бога, але що гнів Божий перебуває на ньому за його ж такі гріхи. Це привело чоловіка до хреста Ісуса. Тут він віднайшов прощення своїх гріхів, мир із Богом і душевний спокій та став людиною, здатною визнавати, що той, хто приймає Сина Божого, має вічне життя.

Одного разу влітку я проходив вулицею, на якій мешкав цей гірник. Він сидів у своєму інвалідному візку перед будинком і розмовляв із сусідами, для котрих уже став духовним наставником. Я підійшов до нього і привітався. Тримавши мою руку в своїй, чоловік раптом промовив:

— Не знаю, скільки я ще проживу на цьому світі, але коли постану перед Богом, то впаду навколішки біля Його ніг і подякую Йому за те, що Він розбив мені хребет.

— Любий мій! — перервав я його. — Що ви кажете!?

Він же залишався абсолютно спокійним і сказав: «Якби не трапилося цього нещасного випадку, тоді, певно, я перебував би у безбожному стані аж до вічної загибелі. Очевидно, Бог інакше і не міг примусити мене внутрішньо схаменутися, якщо лишень не через це нещастя. І тепер воно стало моїм щастям. Бо краще калікою увійти в небо, ніж із двома здоровими ногами потрапити до пекла».

Яке диво! Ця людина могла щиро подякувати Господу за найбільше нещастя свого життя, тому що воно привело його до його Спасителя.

«Чому саме мені?» — колись із злістю та гнівом запитував скалічений гірник. Нині він знову ставить те саме запитання, але вже із подивом: «Чому Бог саме до мене так дбайливо поставився? Чому до мене, адже я ненавидів Його? Чому?...» Відповідь одна: із любові.

Горе нам, якщо ми переживаємо тягарі, а Божий намір при цьому не досягає в нас своєї мети. Тоді ми марно їх переживаємо, а в результаті залишаємося жалюгідними, нещасними людьми.

Одного разу дуже розсудлива людина сказала: «Страждання — це вівчарки Ісуса Христа». Чи зрозуміло це нам? У кожній отарі є вівчарка. Коли вівця відбігає від череди, собака біжить услід за нею, гавкає, кусає і лякає вівцю. Але намір вівчарки добрий: вона хоче повернути вівцю до пастуха, щоби вона не заблукала.

Як добре, що є вівчарки! І як добре, що є страждання і знегоди! Вони покликані відвернути нас від наших хибних шляхів і повернути нас до Нього, до доброго Пастиря, до Спасителя Ісуса.

Вільгельм БУШ.

НІХТО НЕ ОБІЦЯВ ЛЕГКИХ ДОРІГ

Серед безлічі на землі віровчень, є одне, котре проголошує, що у справжніх християн усе повинно бути на найвищому рівні. Що це означає? Доктрина дуже проста і приваблива: про «справжність» християнина свідчить не духовний стан, а матеріальний статок. Іншими словами кажучи, істинно віруюча людина має мешкати в будинку з усіма вигодами, їздити на дорогому авто, вбиратися у вишуканий одяг. Такі християни, за головними засадами згаданого вчення, ніколи не повинні хворіти чи мати в житті якісь проблеми. Це начебто зумовлено тим, що Бог автоматично відгороджує Своїх дітей від усіляких труднощів і незгод. Негаразди у своєму житті справжні християни пояснюють тим, що через певні обставини Бог перестав прихильно ставитися до них. Отже, усе вищесказане можна підсумувати так: якщо Бог мене любить, значить, усе в моєму житті повинно йти як по маслу; якщо ж усе летить шкереберть — Бог мене розлюбив.

Чи справді це так? На це запитання Слово Боже дає однозначну відповідь: ні! Вчення про благополуччя християн хибне, оскільки не має біблійного підґрунтя. Христос залишив славне небесне царство і прийшов на грішну землю не для того, щоб ми жили тут комфортно і безпечно, але щоб спасти нас від вічної загибелі. Коли Ісус ходив земними дорогами, Йому, як і всім людям, доводилося і втомлюватися, і переживати, і плакати, і страждати, і співчувати, і долати різні труднощі... Він не був відгороджений від суєтного життя, хоча і звався Сином Божим. Так само і ми не можемо бути застраховані від життєвих перипетій, незважаючи на те, що носимо найвище звання: «священство царське» (1 Петр. 2:9). Христос сказав: «...як Мене переслідували, — то й вас переслідувати будуть...» (Мт. 15:20). Відтак багато пророків і мужів Божих того часу також зазнавали різних утисків, гонінь та страждань. «Ті, що світ не

вартий був їх, тинялися по пустинях та горах, і по пегерах та проваллях земних» (Євр. 11:38).

Так, Бог справді благословляє праведних, але ж ті, хто прагне «до мети...високого поклику Божого в Христі Ісусі» (Фил. 3:14) обов'язково проходять через спокуси та страждання так само, як і невіруючі люди. Різниця лише в тому, що істинні християни покладають свою надію на Бога, а формальні — сподіваються на власні сили.

Бог не обіцяв віруючим на землі легкого та безпечного життя. Нас переслідують такі ж хвороби й проблеми, що й невіруючих людей. Інколи, замість того щоб оберігати і захищати від труднощів цього світу, Бог проводить нас через певні випробування, проте при цьому ніколи не залишає наодинці. І хоча бурхливі води життєвих проблем мало не затоплюють наш життєвий човен, Господь завжди йде поруч долиною плачу, не даючи впасти. Його благословіння також завжди залишається з нами, хоча, трапляється, ми цього й не помічаємо.

Актуальною темою сьогодення є світова економічна криза. Хоча про неї вже багато сказано і написано, проте хочу додати і своє слівце (звісно ж, в біблійному ракурсі). Отже, матеріальна скрута зачепила багатьох людей. Не вірите? А ви проаналізуйте свої фінансові статки вчора і сьогодні — самі побачите, наскільки економічні негаразди вдарили по вашій кишені. Якщо зовсім не вдарили — прославете Бога за це. Якщо ж відчуваєте скруту, це ще раз підтверджує, що Господь не убезпечує нас від тих процесів, що відбуваються в світі, однак Він дає сили пережити поді-

бні обставини і у важкі хвилини ще міцніше тримає нас за руку. Згодом ми згадуватимемо про такі, так би мовити, чорні смуги, як про цінні уроки життєвої школи, а заодно і ототожнюватимемо їх із набуттям досвіду.

Говорячи про благополуччя, не пов'язуймо його лишень із матеріальними благами. Якщо, приміром, нашу місцевість спіткає якесь стихійне лихо: чи то смерч, чи то буревій — це не означатиме, що будинки віруючих людей постануться неушкодженими (хоча історія зафіксувала випадки, коли під час світових війн деякі храми не зазнавали руйнувань), а невіруючих — знесе буревій чи поглине повінь. Стихійне лихо може зачепити й наші домівки. У євангеліста Матвія читаємо, що Бог «наказує сходити сонцю Своему над злими й над добрими, і дощ посилає на праведних і на неправедних» (5:45).

Пригадаймо той час, коли Йосип був другою людиною Єгипту (мовою сьогодення це — посада прем'єр-міністра). Ізраїльтяни тоді були володарями найкращої землі в країні Гошен. Їхні нащадки були всім забезпечені й ні в чому не мали потреби. Проте після смерті Йосипа вони втратили свій політичний вплив. Ізраїльтяни стали рабами, життя їхнє, зрозуміло, було нестерпно важким. Утім, це не означало, що Бог забрав від них Своє благословіння — Ізраїль залишався вибраним Божим народом. Бог піклувався про нього і тоді, коли євреї перебували в рабстві. У певний час через голод Господь скерував їхні шляхи до Єгипту. «А хліба не було в усім тім краї, голод став дуже тяжкий. І виснажився єгипетський край та Край ханаанський гезер той голод» (Бут. 47:13). Пізніше ж вибраний Божий народ через нестерпні умови рабського життя готувався до виходу з Єгипту. Ізраїльтянам здавалося, що Бог їх залишив, проте насправді все було не так — Господь спрямовував їхні шляхи до найбільшого в усій історії людства благословіння.

Тож не поспішаймо робити висновки у тих чи інших скрутних обставинах життя і не обманюймося, що дітей Божих не може спіткати лихо. Краще до неба здіймаймо погляди, «звідки прийде нам допомога».

Ольга ШЕВЧЕНКО.

ТЯГАР НЕВДОВОЛЕННЯ

Давайте разом увійдемо до найвідомішої у світі в'язниці. В ній ув'язнених більше, ніж столових тарілок і спальних місць. Її мешканців більше, ніж коштів на їх утримання.

Давайте разом увійдемо до найстрашнішої у світі в'язниці. Попросіть її мешканців розповісти вам, наскільки вони змучені та виснажені. Стіни їхніх помешкань порожні, а ліжка жорсткі.

Немає в'язниці, котра нараховувала б більше в'язнів, аніж ця; яка була б настільки гнітючою, як ця; і котра пишалася б такою непохитною стабільністю. Більшість її в'язнів ніколи не покидає її мурів. У цій жалюгідній перенаселеній установі вони відбубнують довічний строк ув'язнення.

Як же називається ця в'язниця? Її назва красується над входом: сім металевих літер, що переливаються усіма барвами веселки: **ПОТРЕБИ**.

В'язниця наших потреб. Чи бачите ви її ув'язнених: всі вони у чомусь мають потребу. Вони чогось шукають. Чогось більшого. Кращого. Швидшого. Витонченішого. Зрештою, вони мають потребу.

Зауважте: вони не шукають чогось у великій кількості. Навпаки, хочуть лишень одного, чогось конкретного. Одну

нову роботу. Один новий автомобіль. Один новий будинок. Одного нового чоловіка. Вони не шукають чогось надміру. Вони воліють володіти чимось одним.

Коли ж одержують це бажане «одне», почувуються неймовірно щасливі. Вони дійсно щасливі. Щойно здобувають цей жаданий об'єкт, вони покидають свою в'язницю. Але потім відбувається ось що. Привабливість нового автомобіля втрачає свою силу. Нова робота починає стомлювати. Сусіди купують величезний телевизор, що більший за їхній удвічі. Звички нового чоловіка дратують. Спокуса перемагає, і перш ніж ви розумієте, що відбулося, ще один колишній ув'язнений порушує свої обітниця і повертається до в'язниці.

Ви у в'язниці? Так, якщо збільшення вашого майна робить вас щасливими, а зменшення, навпаки, нещасними. Так, якщо радість приходить до вас із кожною доставкою, з кожною угодою, з кожною прибутковою операцією; якщо ви щасливі від того, що вкладаєте гроші, керуєте автомобілем, п'єте та їсте. У такому випадку знайте: ви у в'язниці. Ви — в'язень, ви — заручник своїх потреб.

Це — погана новина. А гарна полягає в тому,

що до вас іде відвідувач, котрий має можливість добитися вашого дострокового звільнення. Підійть да приймальні, сядьте на стілець, погляньте по той бік столу. Ви побачите псаломспівця Давида. Він прохає вас нахилитися до його вуст. «Я хочу розкрити вам одну таємницю, — шепоче він, — секрет задоволення життям: *«Господь — то мій Пастир, тому в недостатку не буду...»*

Давид знайшов пасовище, де немає місця невдоволенню. Ось що він хоче сказати: «Те, що я маю в Бозі, більше від того, що я не маю в житті».

Як ви гадаєте, чи можемо ми сказати про себе те ж саме?

Пригадайте, що ви маєте: будинок, в якому мешкаєте, машину, на якій їздите, гроші, які зберігаєте у банці. Пригадайте коштовності, які ви отримали у спадок, облігації, які продали, одяг, який придбали. Підрахуйте всі свої статки і дозвольте нагадати вам дві біблійні істини.

Ваша власність вам не належить. Запитайте будь-якого агента ритуальних послуг, будь-якого патологоанатома, будь-якого директора похоронного бюро: туди ніхто нічого не бере із собою. Після смерті Джона Д. Рокфеллера, одного з найбагатших людей світу, його бухгалтера запитали: «Скільки Джон Д. залишив після себе?» Що ж відповів той? «Усе».

«...Як він вийшов нагий із утроби матері своєї, так відходить ізнов, як прийшов, і нічого не винесе він з свого труду, що можна б узяти своєю рукою!...» (Екл. 5:14).

Все, що вам належить, не ваше. Що ще вам по-

трібно про це знати? Воно — не ви. Ви самі не маєте ніякого стосунку ні до одягу, який носите, ні до автомобіля, яким керуєте. Ісус сказав: *«...Глядіть, остерігайтеся всякої зажерливості, — бо життя чоловіка не залежить від достатку маєтку його»* (Лк. 12:15). Небеса не цікавить ні вишуканий костюм, якого носить ось той чоловік, ні просторий будинок, власницею якого є ось та пані, ні новий велосипед, якого нещодавно придбали ось тому хлопченяті. Небеса дивляться на їхні серця. *«Та Господь сказав Самуїлові: «Не дивись на обличчя його та на високість зросту його, бо Я відкинув його Собі! Бо Бог бачить не те, що бачить людина: чоловік бо дивиться на лице, а Господь дивиться на серце»* (1 Сам. 16:7). Дивлячись на вас, Бог бачить ваше уміння співчувати, вашу відданість, вашу доброту, ваш інтелект, але Він не помічає вашого майна.

І ви не дивіться на нього. Щойно почнеш оцінювати себе за обсягом свого майна, будеш щасливий, якщо воно зростатиме, і нещасний, якщо зменшуватиметься. Задоволеність приходить до нас тоді, коли разом із святим апостолом Павлом ми можемо сказати: *«Не за нестатком кажу, бо навчився я бути задоволеним із того, що маю. Умію я й бути в упокоренні, умію бути й у достатку. Я привчився до всього й у всім: насититися й голод терпіти, мати достаток і бути в нестачі»* (Фил. 4:11-12).

Ці слова міг би вимовити Дуг Макнайт, якому у віці тридцяти двох років був поставлений діагноз розсіяний скле-

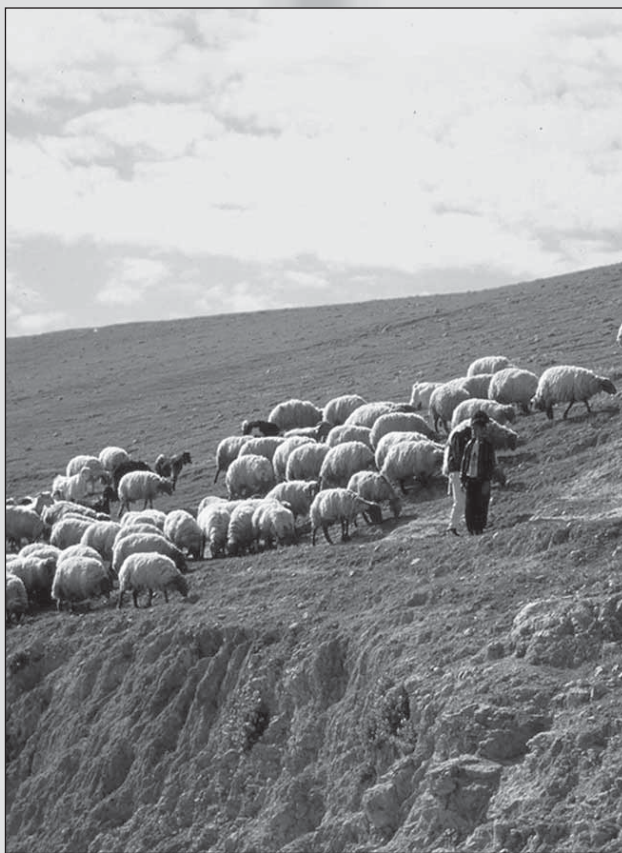

роз. Протягом подальших шістнадцяти років він позбувся роботи, здатності пересуватися і фактично всіх утіх життя. Через цю недугу він без сторонньої допомоги не міг ні їсти, ні ходити. Цей чоловік боровся з депресією. Але, незважаючи на це, Дуг не втратив здатності дякувати. Про це свідчить список його молитов. Віруючі з Дугової церкви попросили його написати свої прохання, щоб у молитвах заступатися за нього. Він відгукнувся на їхню пропозицію і склав список, що включав вісімнадцять благословінь, за які він дякував Господу, і шість потреб, про які просив молитися. Його благословіння переважили над його потребами втричі. Дуг Макнайт навчився бути задоволеним.

Уміла бути задоволеною і прокажена з острова Тобаго. Її зустрів один служитель, що перебував там із нетривалою місією. Останнього дня своєї поїздки він проводив богослужіння в лепрозорії і попросив присутніх назвати свої улюблені пісні. У відповідь одна жінка повернулася в його бік, і той побачив страшенно знівечене обличчя. Нічого подібного чоловік раніше не бачив: у жінки не було ані вух, ані носа, ані губ. Вона піднесла руку, на якій не було пальців, і запитала: «А ви не могли б виконати пісню «Твоїм благословінням немає ліку?»

Місіонер почав співати, але не доспівав. Хтось потім сказав йому: «Напевно, ви більше ніколи не зможете виконувати цей псалом». Тоді служитель відповів: «Ні, я співатиму його знову і знову. Тільки зовсім по-іншому».

Ви сподіваєтеся, що зміна обставин у вашому житті змінить ваш настрій? Якщо так, значить, ви у в'язниці і вам

**«Господь — то мій Пастир,
тому в недостатку не буду...»**

Пс. 23:1

необхідно пізнати одну таємницю: вам треба навчитися подорожувати без нічого. *Те, що ви маєте в своєму Пастирі, більше від того, чого ви не маєте у своєму житті.*

Дозвольте ще ненадовго затримати вашу увагу. Що саме позбавляє вас радості? Як би ви закінчили таку фразу: «Я буду щасливий, якщо...»? Якщо я зцілюсь. Якщо зроблю кар'єру. Якщо розбагатію. Якщо вийду заміж. Якщо розлучуся. Як би ви відповіли на це запитання?

Тепер дайте відповідь: ще на одне запитання: якщо довгожданий корабель ніколи не увійде до вашої гавані, якщо ваша мрія ніколи не здійсниться, якщо ваші обставини ніколи не зміняться, чи будете ви щасливі? Якщо

ні, значить, ви спите в холодній камері незадоволеності. Ви — ув'язнені. І вам необхідно дізнатися, що ви маєте в своєму Пастирі.

У вас є Бог, Який чує вас, сила Його любові надихає вас, Його Святий Дух живе у вас, а попереду на вас чекають небеса. Якщо у вас є Пастир, значить, у вас є благодать, що покриває кожен ваш гріх; керівництво в кожному вашому кроці; свічка, що розтоплює кожен темний кут вашого життя, і якір на випадок шторму в ньому. У вас є все, чого ви потребуєте.

Що може вас цього позбавити? Чи може лейкемія перешкодити вашому спасінню? Чи може банкрутство збіднити ваші молитви? Торнадо може

знищити ваш земний будинок, але чи може ураган доторкнутися до вашої небесної оселі?

Оцініть свій статус. Звідкіля у вас прагнення до влади і престижу? Хіба ви не володар привілею бути учасником найбільшої події в історії?

Ми з вами могли б помолитися, як молився пуританин, котрий, схиливши голову перед трапезою, що складалася з хліба і води, вимовив: «Це все мені знову, Ісусе?»

Чи можемо ми навчитися бути такими ж задоволеними своїм життям? Святий апостол Павло говорить: *«Великий же зиск — то благочестя із задоволенням» (1Тим. 6:6)*. Коли, віддаючись Божій волі, ми скидаємо з себе мішок свого невдоволення, ми не втрачаємо нічого, але, навпаки, набуваємо. Натомість Бог вручає нам витончену і легку валізу подяки, до якої не проникають негативні емоції.

Що ви набуваєте, позбуваючись свого невдоволення? Ви можете надбати щасливий шлюб і дорогоцінні години спілкування зі своїми дітьми. Ви можете здобути пошану до себе і радість. Нарешті, ви можете знайти віру, щоб сказати: «Господь — то мій Пастир, тому в недостатку не буду...»

Спробуйте повільно проказати: «Господь — то мій Пастир, тому в недостатку не буду...»

Знову: «Господь — то мій Пастир, тому в недостатку не буду...»

І ще раз: «Господь — то мій Пастир, тому в недостатку не буду...»

Тиши... Ви чули? Мені вдалося, чи я насправді це чув? Хоча я не впевнений... але мені здається, що я чув, немов відчинялися в'язничні двері.

Макс ЛУКАДО.

Особлива духовна сила передана у Посланні апостола Павла до Тимофія. Лист дає поради та вказівки, як навчитися радіти життю, як має жити благочестива людина. Якщо вже мова пішла про благочестиву людину, то варто зазначити, яка вона. Отож, це людина, котра вибрала дорогу вірності, не знаючи того, що її чекає попереду, яка не йде на компроміс із гріхом. Приклад такого поводження — життя самого автора послання. Він пройшов через ув'язнення, катастрофи, нестаток, побиття камінням та інші фізичні тортури. Апостол Павло бачив людські емоції, які переходили від одних крайнощів до інших. Завдяки життєвому досвіду,

що є, бо Сам сказав: *«Не залишу тебе і не покину тебе»* (Євр. 13:5). Цієї непорушної обітниці достатньо для того, щоби бути задоволеним.

Одна дівчинка, батько котрої постійно на щось скаржився, якось сказала мамі: «Я знаю, хто чим любить ласувати у нашій сім'ї. Оля любить банани, Віталік — пельмені, Віка — морозиво, а мама — печену курку». «А я чим люблю ласувати?» — запитав батько, коли про нього дочка не згадала. Невинне дівча відповіло: «Ти любиш усе, чого в нас немає!»

Велике надбання бути задоволеним не за умови, коли все йде як по маслу, але незалежно від розвитку справ. Ось про що писав апостол

Божою відповідь на скаргу пророка стосується його віри: *«... ось душа гордовита не заспокоїться, а праведний своєю вірою живий буде. Гордовита людина, як вино, що бродить, не заспокоюється, так що розширює душу свою, як пекло і, як смерть, вона ненаситна»* (Ав. 2:4-5). Тут мова йде про два види поведінки. До одного з них належать пихаті, самовпевнені халдеї, котрі надію покладають на свої сили, від чого не мають спокою та задоволення. Вони, «як смерть, ненаситні». А до іншого — праведні люди, які живуть не надбаннями, а вірою. Ні на що незважаючи, для них Бог лишається вірним.

Очевидно, що праведні через віру — це ті, котрі за будь-яких умов

ВЕЛИКЕ НАДБАННЯ — Б

Павло із в'язниці до филип'ян: *«Я дуже зрадив у Господі, що ви вже знову почали турбуватися про мене; ви і раніше турбувалися, але вам не сприяли обставини. Говорю не тому, що маю потребу, бо я навчився бути задоволеним тим, що в мене є, умію жити і в злиднях, умію жити і в достатку; навчився всього і в усьому»* (Фил. 4:10-12). Самопочуття апостола не залежало від наявності чи відсутності у нього якихось речей, чи від того, де він перебував — у в'язниці чи на волі. Його вдовolenня базувалося на вірі в Христа. *«Усе можу в Ісусі Христі, який мене зміцнює»* (Фил. 4:13).

Ми вважаємо себе віруючими людьми, але інколи наша віра проявляється лише в неділю на богослужінні, а в повсякденних справах наш душевний стан залежить від фортуни. У своїх посланнях апостол Павло цитує слова пророка Авакума: *«Праведний житиме вірою»* (Ав. 2:4). Як ми можемо реалізувати цей вірш? У цьому випадку, насамперед, необхідно звернутися до життєпису самого пророка. Він жив у той час, коли Ізраїль зазнав важкої катастрофи: країну розграбували халдеї, святі місця були занедбані та знеславлені. Багатьох поневолено, багатьох вбито. Пророк волає до Бога: *«Доки, Господи, я буду взивати, і Ти не чуєш, буду волати до Тебе про насильство, і Ти не спасаєш? Для чого даєш мені бачити злочинство і дивитися на біди? Грабіжництво і насильство переді мною, і постає ворожнеча і підіймається розбрат?»* (Ав. 1:2-3).

довіряють Богові. Такі християни задоволені завжди. Авакум прийняв це за істину для власного життя: *«Я почув, і затремтіли нутрощі мої; при звістці про це затремтіли губи мої, біль проник у кістки мої і коливається місце піді мною; а я повинен бути спокійний у день нещастя, коли прийде на народ мій грабіжник його. Хоч би не розцвіла смоковниця і не було плоду на виноградних лозах, і маслина зрадила, і нива не дала плоду, хоч би не стало овець у загоні, і рогатої худоби у стійлах, — але і тоді я буду радуватися в Господі і веселитися у Бозі за спасіння моє»* (Ав. 3:16-18).

Задоволення — це не якесь пригуплене почуття, а стан розуму, коли ми задовольняємося Божою волею щодо земних справ. Існує категорія людей, яка лишається невдоволеною за будь-яких умов та обставин. Такі люди є заздрісними. Це ті, хто зі злобою дивиться на ближнього, до якого Бог виявляє щедрість. Заздрість — ознака тілесної людини, яка не в мирі з Творцем. Хіба ж Господь не має влади чинити так, як Він вважає за потрібне з тим, що належить Йому!? Заздрісна людина знеславлює Євангеліє і своїми діями породжує сварки, розбрат та зло. Вона далека від того, щоби бути спадкоємницею неба (Гал. 5:20-21).

У контексті задоволення є ще одне застереження, про яке говорив Христос: *«Остерігайтеся всякої зажерливості, — бо життя чоловіка не залежить від достатку маєтку його»* (Лк. 12:15). Коли людина

він міг дати раду, як можна прожити життя з найбільшою користю і досконалою радістю.

Невід'ємною складовою повноцінного щасливого життя є віра. Ми відчуваємося щасливими у тому випадку, коли здійснюються наші бажання, приміром, коли купуємо нові речі, знаходимо гарних друзів, живемо у щасливому шлюбі, підкорюємо нові кар'єрні щаблі, здобуваємо потрібні знання, набуваємо цінний досвід... Та коли наші сподівання не справджуються, а плани руйнуються, ми відчуваємося нещасними. Ось тому з настанням економічної кризи внутрішній спокій багатьох християн порушився. Виходить, що щастя Божих дітей залежить від курсу долара чи ринкових цін, від того, чи здійснюються наші плани. «Задовольняйтеся тим,

прагне до земних речей, вона опиняється у великій небезпеці, що зростає з кожним її успіхом. «Уважайте ж на себе, щоб ваші серця не обтяжувалися ненажерством... і життєвими клопатами, і щоб день той на вас не прийшов несподівано» (Лк. 21:34).

Соломон у Книзі Еклезіястовій залишив висновки, до яких він прийшов, як перспективна людина. «І звеличувався я усе більше та більше, над усіх, що в Єрусалимі до мене були моя мудрість стояла також при мені. І всього, чого очі мої пождали, я їм не відмовлював: я не стримував серця свого від жодної втіхи, бо тишилось серце моє від усякого труду мого, — і це

була частка моя від усякого труду свого! Та коли я звернувся до всіх своїх чинів, що їх поробили були мої руки, і до труду, що я потрудився був, роблячи, — й ось усе це марнота та ловлення вітру. І немає під сонцем нічого корисного!...» (Екл. 2:9-11). Як бачимо із Соломоногового досвіду, навіть за найсприятливіших можливостей ми не можемо бути щасливими. Реальність світу, який лежить у злі, — страждання та хвороби. Секрет земного щастя віднайти неможливо. Лише віра відкриває очі на дійсність. Чи то еміграція до кращої країни, чи нова влада, чи прибуткова робота, чи розумові здібності — ніщо із цього неповного переліку не зможе дати

УТИ ЗАДОВОЛЕНИМ

Якось вісімдесятивосьмирічний дідусь зустрів чоловіка у розквіті сил, котрий пересувався за допомогою милиць. Літній чоловік із сумом в очах подивився на інваліда. Молодик перехопив той погляд і заговорив до незнайомця.

— Певно, ви думаєте, що я нещасна людина, адже маю скалічені ноги, хоча ще молодий?

— Так, синку, — здивовано відповів той, — ти прочитав мої думки.

— Насправді я щаслива людина, тому що маю здорові духовні ноги, які не втомлюються ходити, аби розповідати людям про мого Зцілителя.

— Цікаво, що ж це за такі духовні ноги та Зцілитель, яким ти пишаєшся?

— У моєму випадку духовні ноги — це моє палке бажання служити моєму Зцілителю — Небесному Лікарю людських душ, моєму Богові. Свого часу Він підкосив моє здоров'я задля того, щоб я не потрапив до пекла. Спочатку я дуже гнівався на Нього, всіляко зневажав, а потім збагнув, що все це — ради мене, ради того, щоб я отримав небесне громадянство. Тепер я щодня дякую Богові за те, що завдяки недузі ніг я здобув спасіння для душі. Моє серце нині вільне від злоби на мого Творця. Я щаслива і задоволена людина. Звісно, на милицях ходити важко, але краще хворими ногами йти до неба, аніж здоровими — до пекла.

справжнього спокою і зробити нас задоволеними. І це тому, що людина за своєю природою є грішною та ненаситною.

Серед багатьох конфесій поширеною є думка, що Бог схожий на доброго дядечка, котрий за нашими проханнями здійснює земні бажання. Таке поняття диктує умову: молитися з вірою, внаслідок чого буде і достаток, і здоров'я, і міцна сім'я, і... Але це не так. Біблія не пов'язує щастя із земними надбаннями. У ній віруючий зображений як пілігрим на дорозі до небесного дому. На землі, швидше всього, Христового послідовника чекають неприємності (Мт. 16:24-25). Для кого Христос лишив слова: «Так ото й кожен із вас, який не зречеться усього, що має, не може бути учнем Моїм» (Лк. 14:33)?

Звичайно, Бог відповідає на молитви і задовольняє потреби, але зважаючи на те, чи не йде це врозріз із Його волею. А хто має право на Божу позитивну відповідь? Звісно ж, праведна людина. А хто вона? Це той, хто живе вірою, це подорожній, який іде до обіцяного краю. І його надії на щастя пов'язані не з теперішнім тимчасовим, а з майбутнім і вічним. Тому Бог не гарантує нам земного щастя, проте небесним нас забезпечить навіки. Завдяки Божій любові труднощі, біль та переживання не озлоблюють віруючого, бо справжнє його життя відбувається не на поверхні, а глибоко всередині. Апостол Павло пише до ефесян: «...щоб Він дав вам за багатством

слави Своєї силою зміцнитися через Духа Його в чоловікові внутрішнім, щоб Христос через віру замешкав у ваших серцях, щоб ви, закорінені й основані в любові, змогли зрозуміти зо всіма святими, що то ширина й довжина, і глибина й вишина, і пізнати Христову любов, яка перевищує знання, щоб були ви наповнені всякою повнотою Божою» (Еф. 3:16-19). Віруючі люди страждають, як і всі інші. У них є привід для невдоволення та нарікання, але, залишаючись вдячними та задоволеними, ми своїм життям свідкуємо, що в нашому серці перебуває Божий мир та спокій.

Попереду на нас чекають гарні та погані новини. Безліч неприємностей, таких як хвороби, зрада друзів, інфляція та інше, можуть залишати слід на нашому самопочутті. Але якщо вірою покладатися на Бога, то ніщо не позбавить нас головного надбання — Христової любові, оскільки вона захована глибоко в серці. Завдяки їй ми завжди можемо лишатися вдячними та задоволеними. «Бо ми не принесли в світ нічого, що нічого не можемо й винести. А як маєм поживу та одяг, то ми задоволені будьмо з того» (1 Тим. 6:6-8).

Отож, бути задоволеним — це вибір благочестивої людини. Таких християн потребують сім'ї, церкви, суспільство, а головне — вони потрібні Богові!

Григорій ЖАКУН,
пастор церкви ЄХБ с. Бережки
Дубровицького р-ну.

ЯК БУТИ ЗАДОВОЛЕНИМ?

Цю публікацію мені хочеться почати з притчі, яку згадую щоразу, коли виникає бодай найменше бажання мати щось більше, краще, вагомніше, ніж дав мені Господь. Отож,

жив собі на світі каменярь, який був дуже незадоволений своїм скромним життям. Якось проходив він мимо дому багатого купця і побачив крізь прочинене вікно, як той у розкоші бенкетував зі своїми поважними гостями. «Напевно, це дуже впливовий купець», — подумав каменярь. У серці народилася така велика заздрість, що чоловік негайно забажав стати великим купцем. Уже й миті не хотів жити, як бідний каменярь.

На превеликий свій подив, він віразу ж став купцем і почав жити в розкоші, а в його руках зосередилася така влада, про яку колись і думати не смів. Тепер уже заздрив не він — заздрили йому.

Невдовзі до міста новоспеченого купця завітав високоповажний урядовець. Його несли на ношах у супроводі численної прислуги і солдатів, які били в барабани. Всі: і бідний, і багатий, змушені були низько вклонятися йому.

«Такий урядовець є дуже могутньою людиною, — подумав колишній каменярь. — Хочу стати урядовцем».

Не встиг він і оком моргнути, як став урядовцем. Його також носили на ношах.

Одного спекотного літнього дня урядовцеві стало зле у нагрітих ношах. Він подивився на небо і побачив сонце, яке дошкульно припікало, незважаючи на те, на кого потрапляли його промені: чи на простака, чи на впливову людину.

«Сонце, напевно, могутніше, ніж сановита людина, — подумав він. — Хочу стати сонцем».

Ось так чоловік став сонцем, і кожному світив як хотів. Тим часом між ним і землею з'явилася величезна хмара, і сонячне проміння вже не могло досягнути землі.

«Та хмара має, очевидно, величезну силу, — подумав сонце-чоловік. — Хочу стати хмарою». І став хмарою. Але незабаром зауважив, що його несе якась невидима сила, і зрозумів, що це — вітер.

«О, вітер, мабуть, найсильніший. Хочу стати вітром», — подумав колишній каменярь, — і обернувся вітром. Через якийсь час, коли почав чимдуж дуети, натрапив на щось, що не хотіло йому підкоритися, хоч докладав він велетенських зусиль. Це була величезна кам'яна брила.

«Такий камінь, певно, ніхто не зрушить, — подумав вітер. — Хочу стати каменем». Вмить він став каменем, найбільшим на землі. Та раптом відчув на собі удари молотка, що вбивав клин у кам'яний моноліт... Моноліт почав змінюватися.

«Невже може бути щось сильніше за мене?» — подумав він. Озирнувся — і на обрії побачив постать каменяря.

Без сумніву, кожен на землі має своє призначення, і кожен — дуже цінний у Божих очах, хоча інколи нам здається, що наша роль така незначна й непомітна... Хочеться чогось вагомішого — і ми починаємо нарікати, майже не замислюючись, що такою поведінкою засмучуємо свого Творця.

Як же навчитися бути задоволеним усім тим, що випадає на нашу долю? Упродовж всієї історії людства звучало безліч варіантів відповідей на це запитання. Проте давайте на мить абстрагуємося від них і послухаємо одну-єдину відповідь — Божу.

У Біблії є дві книги, співзвучні з іменами жінок: Рут та Естер. Книга Рут цікава тим, що має ім'я жінки, котра, на відміну від єврейки Естер, була язичницею. Ця книга написана 3000 років тому, і складається з чотирьох розділів. Її, здебільшого, рекомендують читати дівчатам, які хочуть бути гарними, слухняними, хазяйновитими дружинами для своїх чоловіків. Та якщо вчитатися у зміст згаданої книги, можна знайти у ній важливі засади для всіх нас, зокрема, для нашого християнського життя.

Як же
навчитися
бути
задоволеним
усім тим,
що випадає
на нашу
долю?

Історичні події Книги Рут тісно пов'язані з подіями, викладеними у Книзі Суддів, у кінці якої записаний ключовий вірш: «Того часу не було царя в Ізраїлі, — кожен робив, що здавалося правдивим в його очей!» (Суд. 21:25). Той період, разом із сорока роками поневіряння пустелею та сімдесятьма роками у вавилонському полоні, вважається найганебнішим в історії Ізраїлю.

Події в Книзі Рут розгортаються за час суддівства Гедеона, тоді, коли у землі ізраїльській панував голод. У цей же період один Левит, внук Мойсея, запровадив ідолопоклонство у племені Дановому (первосвященником на той час був Пінхас, внук Аарона, який ще замолоду дбайливо стежив за тим, аби ніхто з ізраїльського народу не поклонявся іншому богові, крім Бога Живого). Та з плином часу кудись поділися його ревність і бажання служити Господу. Прекрасний час військових перемог Ісуса Навина змінила смуга духовного відступництва.

Серед багатьох персонажів цієї книги звернімо увагу на трьох: Елімелеха, Ноомі та Рут (Рут 1:1-7, 19-22). Позаяк кожне ім'я, згадане у Біблії, вживається не просто так, а з певною метою, тому пропоную дізнатися значення певних власних назв. Отож, Ефрат означає «родюча земля», Юда — «хвала», Віфлеєм — «дім хліба», Елімелех — «мій Бог — цар», Ноомі — «приємна».

Місто Віфлеєм було прекрасним і могло пишатися рясними врожайми! Крім того, що воно мало вдосталь плодів, у ньому мешкало дві людини, до яких Бог був особливо прихильний. Ім'я однієї проголошувало, що Бог — її Цар, а іншої — вона приємна. Ці імена належали подружжю. Здавалося б, Сам Господь був прихильним до них, подарувавши їм двох діток. Але минуло трохи часу — і земля, в якій мешкали Елімелех, Ноомі та їхній народ, не вродила. У колись родючому краю запанував страшний голод (Рут.1:1).

Чи не здається вам парадоксальною така ситуація? Перебуваючи у «домі хліба», люди мають нагальну потребу в поживі. Як ви гадаєте, що спричинило такі обставини? Звісно, відступництво ізраїльського народу від Бога призвело до того, що «дім хліба» цілком спорожнів. Голод став для них покаранням. Цю скруту переживали й Елімелех та Ноомі, оскільки були невід'ємною частинкою Божого народу. Вони не могли щось змінити у цій ситуації, тому у відчай вирушили на проживання в інше місце, заборонене, щоправда, Богом.

У нашому житті також трапляються подібні ситуації. Певні обставини та події спонукають нас до невдоволення, навіть нарікання, викликають бажання щось змінити. Бажанням людини немає меж: подекуди вони бувають смішними, а інколи — жорсткими або й жорстокими. Якби була можливість, то дехто волів би змінити своїх батьків чи народитися за іншої епохи та в країні з іншим устроєм. Ще хтось хотів би змінити зовнішній вигляд (зріст, колір очей), порядок свого народження, процес старіння, смерть... Однак ми, люди, неспроможні цього зробити. Та й не потрібно щось змінювати, адже нашим Творцем є Бог, і Він хоче бачити нас такими, якими ми є.

Тож як діяти у ситуації, коли ми не можемо щось змінити у нашому житті? Як бути задоволеним тим, що отримали від Господа?

Порада ПЕРША. ЗМИРИТИСЯ З ТИМ, ЩО НАМ НЕ ПІД СИЛУ ЗМІНИТИ

Один чоловік молився: «Боже, допоможи спокійно приймати те, що мені не під силу змінити, сміливо змінювати те, що я можу змінити, і дай мудрість, аби відрізнити перше від другого».

Елімелех мав би звернутися до Бога і запитати: «Господи, чому так сталося? Чому «дім хліба» спорожнів?» Але ні він, ні весь народ не запитали у Бога, чому їх спіткав голод. Господь, безумовно, дав би відповідь на це запитання. Проте Елімелех мовчав. У своїх труднощах він не побачив шансу звернутися до Бога, для того щоб виправити свій шлях. Те, що Елімелех визнавав Бога за Царя, було лише на словах та в значенні його імені.

Чи звертаємося ми до Бога у скрутних обставинах нашого життя? Чи використовуємо кожну проблему як шанс наблизитися до Творця? Чи завжди відповідаємо імені «християнин»? Елімелех не виправдав свого імені. Зіткнувшись з першими ж труднощами, він залишив Обітовану Землю — та й подався в язичницький край.

Порада ДРУГА. НЕХАЙ ПРОБЛЕМИ, ЯКІ ВИНΙΚАЮТЬ У НАШОМУ ЖИТТІ, ПРАЦЮЮТЬ НА НАС

Внутрішні проблеми Елімелеха мали вплив і на сімейне життя. Без сумніву, можна стверджувати, що я є віддзеркаленням своїх батьків, я перейняв їхні як позитивні, так і негативні риси. Я схожий на них зовнішньо, а за певних ситуацій ще й приймаю такі ж рішення, як і мої батьки. Мій характер є відбитком їхнього виховання, того родинного духу, в якому я зростаю. Не були винятком у цьому і сини Елімелеха та Ноомі: Махлон і Кіліон. Їхні імена перекладаються як ХВОРОБА і КВОЛИЙ.

Елімелех потішав себе надією, що, як тільки закінчиться голод, він обов'язково повернеться на батьківщину. Однак, не так сталося, як він гадав.

Порада ТРЕТЯ. НЕ ВТШАЙТЕСЯ НАДІЄЮ, ЯКА НІКОЛИ НЕ ЗМОЖЕ ЗДІЙСНИТИСЯ

Хтось сказав: «Нещасливі ми не тому, що з нами стається те, що стається, а тому, що не стається те, чого ми чекаємо» і «Бути задоволеним можна тільки тоді,

коли від кожного нового дня чекатимеш лише одного: радості в Господі».

Земля Моав розляглася неподалік від Віфлеєму, за якихось 40-50 кілометрів. Але для того, аби пройти туди, необхідно було перетнути річку Йордан, яка символізувала смерть для гріха і воскресіння для нового життя. Справа в тому, що ізраїльський народ одного разу вже перейшов цю річку, а отже, новий перехід означав би відхід від Бога. Та це Елімелех проігнорував. Його віра не змогла підняти його над складними обставинами, що раптом виникли у його житті.

Чи не так відбувається і в нашому житті? Незважаючи на те, що спасенні вірою, ми не можемо ходити у вірі під час труднощів і випробувань. Довіряючи Богові у питаннях спасіння, у питаннях свого практичного життя відчуваємо страх і тривогу.

Елімелех мав потребу у Божій допомозі і міцній вірі. На полях Моаву був хліб, але решта всього перебувала в руках Бога. Цей чоловік залишив Господа і вибрав Моав. А там, звісно, уже Бог полишив його. Елімелех-батько шукав світського, а діти — вже сам світ. Тому померли там усі троє. Мудрий Соломон говорить з цього приводу: *«Буває, дорога людині здається простою, та кінець її — стежка до смерті»* (Пр. 14:12).

Порада ЧЕТВЕРТА. ВІРТЕ В ТЕ, ЩО БОГ ВСЕ ЗНАЄ, А ТОМУ ВСІМ НЕОБХІДНИМ ВАС ЗАБЕЗПЕЧИТЬ

Багато людей знаходить спокій у простій вірі: *«Якщо у тебе є тільки Бог, ти обов'язково зрозумієш, що тобі більше нічого не потрібно»*.

Ще один персонаж Книги Рут — Ноомі. Жінка, котра разом зі своїм чоловіком пішла до чужої землі, втратила там годувальника, а з ним — ще й двох синів. Перебування Ноомі у землі Моав призвело до труднощів, вихід з яких вона побачила лишень у поверненні до Бога. Перебування в язичницькому краї, що символізує землю гріха і відступництва, завжди породжує проблеми.

Свого часу Лот, побувавши в Єгипті та повернувшись звідти, вже не міг розрізнити, де добра земля, а де — ні, тому і поселився в Содомі та Гоморрі, втрапивши при цьому духовне відчуття. Авраам, відвідавши Єгипет, запламував свою репутацію, сказавши неправду, і взяв собі за наложницю Агар, з котрою, пізніше мав безліч проблем. Те ж саме відбулося і з Ноомі. Після повернення із землі Моав, де вона втратила найдорожчих людей, ця жінка зрозуміла, що в своєму житті найдорожчим зі всього, що мала, був Вседержитель (єврейською звучить як Ель-Шадай, що перекладається *«Той, у Кого всі джерела»*). Зараз же жінка не мала нічого, лише десять років змарнованого життя і додаткові зморшки на обличчі. Бажання розбагатіти призвели до того, що Ноомі втратила все.

Порада П'ЯТА. БУДЬТЕ ЗАДОВОЛЕНІ ТИМ, ЩО МАЄТЕ

Хтось сказав: *«Є два способи розбагатіти: перший — мати все що хочеш, другий — бути задоволеним тим, що маєш»*. Кожен віруючий має потяг до «землі

Моаву», через що неодноразово опиняється там. Тому, потрапляючи на ці «землі», нам необхідно просити Бога, щоб Він якнайшвидше вивів нас із них чистими і непорочними.

Останній персонаж цієї книги — жінка на ім'я Рут. Її відданість і посвята Богові описані в *Рут 1:16-17*. Вона є особливим зразком благочестя і праведності, повної посвяти Богові. Ця жінка також є особливим прикладом смирення. Таких людей любить Бог. Рут знайшла прихильність Всевишнього, отримала від Нього чоловіка та дитину, якої не мала, будучи одруженою десять років з Махлоном. Рут народила хлопчика, який був згодом дідусем царя Давида, а ще пізніше *прямим спадкоємцем цього роду став Сам Ісус Христос*.

За своє смирення Рут отримала велику нагороду від Отця — таку нагороду, якої й не сподівалася, бо звикла радіти з того, що є. Людина, яка всю надію складає на Бога, завжди вдовольняється тим, що має, бо ж розуміє, що на цій землі — ми тільки подорожні; наша ж справжня оселя, де буде всього вдосталь, — на небесах. Саме тому апостол Павло у Новому Заповіті акцентує увагу, що віруюча людина має завжди бути задоволеною, хоча інколи це буває й нелегко.

«Великий же зиск, — то благочестя із задоволенням. Бо ми не принесли в світ нічого, то нічого не можемо й винести» (1Тим. 6:6-7).

«Не за нестатком кажу, бо навчився я бути задоволеним із того, що маю. Умію я й бути в упокоренні, умію бути й у достатку. Я привчився до всього й у всім: насититися й голод терпіти, мати достаток і бути в недостатці. Я все можу в Тім, Хто мене підкріплює, — в Ісусі Христі» (Фил. 4:11-13).

Зі слів Павла ми можемо зробити висновок.

Висновок. ЗАДОВОЛЕНИМИ НЕ НАРОДЖУЮТЬСЯ — НИМИ СТАЮТЬ

Навчитися бути задоволеним нелегко.

Вочевидь, навіть апостолу Павлу ця «наука» далася непросто. Непросто вона дається і кожному з нас. Проте ми повинні повсякчас пам'ятати, що Бог має право випробовувати наші серця і достатком, і нестачею. Таке переконання є запорукою вміння вдовольнитися тим, що маємо.

Олег НИСИНЕЦЬ,
директор Рівненського регіонального
біблійного коледжу.

Шановна редакціє! Прошу дати відповідь на запитання, яке мене останнім часом постійно турбує.

Я пропрацювала в одній із рівненських державних структур вісім років. На сьогодні ця організація збанкрутіла, і я залишилася без роботи. Всі намагання десь працевлаштуватися закінчилися безрезультатно. У повному відчаї я зосередилася на будь-якій пропозиції щодо роботи: за фахом чи ні. Мені запропонували непоганий заробіток у магазині продавцем. Проте моє сумління не спокійне, адже я продаю спиртні напої (я є членом церкви ЄХБ). Порадьте, що мені робити у даному випадку, позаяк інших пропозицій щодо роботи наразі немає, а утримую себе самотужки.

З повагою,

Любов Б., м. Рівне.

Ми живемо в складний економічний час.

Розуміємо, в якому становищі Ви знаходитеся, співчуваємо і молимося за Вас. Віримо, що Бог допоможе Вам, бо для Нього неможливого не існує.

Вас непокоїть сумління через працю, яку Ви виконуєте. Сумління — це свідок (друге «я» в людині), який виправдовує або ж засуджує її незалежно від її волі та бажання.

Коли я виконую певну справу або беру участь у тому, від чого мене непокоїть чи частково осуджує совість, потрібно подумати, чи задоволений Той, Кому обіцяв служити у чистому і доброму сумлінні. «Бо коли винуватить нас серце, то Бог більший від нашого серця та відає все!

Улюблені, коли не винуватить нас серце, то маємо відвагу до Бога, і чого тільки попросимо, одержимо від Нього, бо виконуємо Його заповіді та чинимо любе для Нього» (1Ів.3:20-22).

Служіння Господу було, є і буде пов'язане з певними труднощами. Як у Біблії, так і в житті багатьох християн є безліч прикладів, коли люди відмовлялися від комфорту, матеріальних благ та слави заради виконання Божих заповідей. Наприклад, в Біблії ми читаємо про Шадрха, Мешаха та Авед-Него, а також про Даниїла, людей, котрі заради Бога і того, щоб не порушувати Його заповідей, готові були померти.

Є чимало християн-бізнесменів, які, знаючи те, що спиртні напої та тютюн приносять значні прибутки, все-таки відмовляються від цієї продукції і в результаті залишаються успішними. Свій бізнес ці люди ведуть так, аби їхнє сумління було чистим, а тому не йдуть на компроміс із совістю.

У Вашому випадку задля того, щоб сумління не засуджувало, можливо, варто було б зачекати з пропозицією працевлаштування. Адже вихід завжди знайдеться. Іноді можуть бути гірші умови праці, менша зарплатня, проте Ви з чистим серцем зможете прославляти свого Господа і Спасителя. Не забувайте, що Ви, як член Христової Церкви, маєте велику сім'ю братів та сестер, які зможуть підтримати Вас у молитвах із невирішеною проблемою працевлаштування. І Бог завжди вийде назустріч, Він не забариться. Іноді потрібно просто зачекати.

Відповідь на Ваше запитання сприйміть не як докір або засудження, а як пораду. Право — за Вами, вибрати осудження чи благословіння.

Андрій ЯРМУШКО,
заст. голови ООЦ ЄХБ, пастор.

ЗЛАМАНІЙ ВЕЛЕТ

Юрій ВАВРИНЮК

Хто думає, ніби стоїть він, нехай стережеться,
щоб не впасти!
1 Кор. 10:12

Гроза пройшла. Утихла хижа злива,
І втік за ліс холодний вітриган.
Пом'яті трави, зламані дерева,
Потоптаний дощами жовтий лан.

Діброва плаче, в траурі узлісся:
Могутній дуб зламався, як сірник.
Над ним не раз жорстокий лан пронісся,
А він стояв — кремезний лісовик.

Стояв, як воїн, міцно обійнявши
Твердим корінням кулю всю земну.
Він був у лісі братом ніби старшим,
Як символ часу, врослий в давнину.

Чому ж упав? Чому зламався нині?..
Чи й справді щось знайшов у ньому зле?
Ніхто й не знав, що в пишній деревині
Було дупло, старезне і гниле.

Могутній зовні, тільки середина
Пуста й трухлява, зовсім нежива.
Пройшла гроза.

І ця лиха година
Скосила враз — і впав він, як трава.

... Стоять Дуби. Могутні! Неприступні!
Чини високі, крісла, імена!
Захоплення і слава всенародна:
Який характер! Сила! Глибина!

Гроза пройде. І будуть всі лежати.
І лячно буде юним та старим.
Такі могутні!

Королівські шати!
Але — трухляві...
Що не говори...

«...Вмію жити і в бідності...»

Святий апостол Павло ділиться своїм умінням жити і в нестачі, і в достатку. Він відчув або ж пережив злидні і заможність, тому, посылаючись на Христа, сказав: «...усе можу в Тім, Хто мене зміцнює» (Фил. 4:13). Це не тільки вміння, а й сила втілити вміння у реальне життя.

Пропоную три поради, як навчитися жити в недостатку.

1. **Виховати в собі вміння жити в недостатку.**
2. **Довіряти Богові в часи нестачі (Пс. 33:10).**
3. **Виховувати дітей задовольнятися тим, що має сім'я.**

Читаючи Слово Боже, ми знаходимо, що страх Божий і праведність перед Господом покра-

щують добробут людини. *«Бійтесь Бога всі святії Його, бо ті що бояться Його, недостатку не мають» (Пс. 33:10).* *«Я був молодий і постарівся, та не бачив я праведного, щоб опущений був, ні нащадків його, щоб хліба просили» (Пс. 36:25).*

Є відповідні труднощі навчитися жити в недостатку, а особливо тоді, коли людина спробувала жити в розкоші.

Якось один брат бідкався, що йому знизили заробітну плату до 180 карбованців. На той час мені, навпаки, підвищили заробітну плату. Вона становила 160 карбованців. Однак я радів, незважаючи на те, що моя зарплатня була нижчою на 20 карбованців, ніж у брата, що скаржився, і до того ж, моя сім'я складалася із восьми чоловік, а його — із чотирьох.

Навчитися жити в недостатку складно, а ось ще важче навчитися жити в достатку і зберегти сім'ю та вірність Богові. Є люди, які кажуть: «Ми жили в труднощах, не маючи найнеобхіднішого, тож нехай наші діти поживуть у достатку», і забезпечують їх із надлишком. На жаль, такі діти не навчаться жити в достатку.

Кожна людина повинна бути підготовленою до щодалі кращого життя. Іншими словами кажучи, будь-кому — чи то дитині, чи то дорослому — потрібно довіряти в міру зросту і в міру підготовленості нести особисту відповідальність за довірені кошти. Вседозволеність не корисна ні дітям, ні дорослим. Людина повинна відчувати залежність та підзвітність перед

людьми, перед законом країни і перед Богом. Як на мене, діти, що вирости в злиднях, кращі. Вони чуйніші, щедріші і добріші, оскільки знають ціну того, що мають. Є така небезпечна пропорційність: що більше ми хочемо краще забезпечити своїх дітей, то гіршими вони від цього стають.

Часто діти із дуже заможних сімей стають порушниками закону (звісно, це не закономірність). Певно, це стається тому, що вони не навчені користуватися подарованим їм достатком. Вони затямили одне: батьки відкуплять їх за їхні провини. Це виховує в них зверхність над людьми і над Законом. І згодом ці діти можуть стати потенційними злочинцями.

Отож, вчимося жити в достатку: мудро витратити кошти, мудро жертвувати на добрі діла, допомагати нужденним. Чого просить у Бога мудрий Соломон, розуміючи небезпеку багатства і нестачі? Він каже: *«...убозтва й багатства мені не давай!.. Щоб я не переситився та й не відрікся, і не сказав: Хто Господь? і щоб я не збіднів і не крав, і не зневажив Ім'я мого Бога» (Пр. 30:8-9).*

Незважаючи на те, як живемо — чи у розкошах, чи в злиднях — ми повинні пам'ятати таке: «Не завжди так буде», і готуватися жити так, як сказав апостол Павло: *«Я вмію жити і в бідності, вмію жити і в достатку...»*

Ілля КОРНІЙЧУК,
заст. голови Рівненського
ООЦ ЄХБ, пастор.

*«...Убоztва й багатства мені не давай...
щоб я не переситився та й не відрікся...
щоб я не збіднів і не крав...»
Приповісті Соломона 30:8-9.*

Прошу Тебе, Боже, не дай мені мало,
Щоб я не збідніла, в спокусу не впала.

Прошу Тебе, Боже, не дай і багато,
А то я боюсь чванькуватою стати,

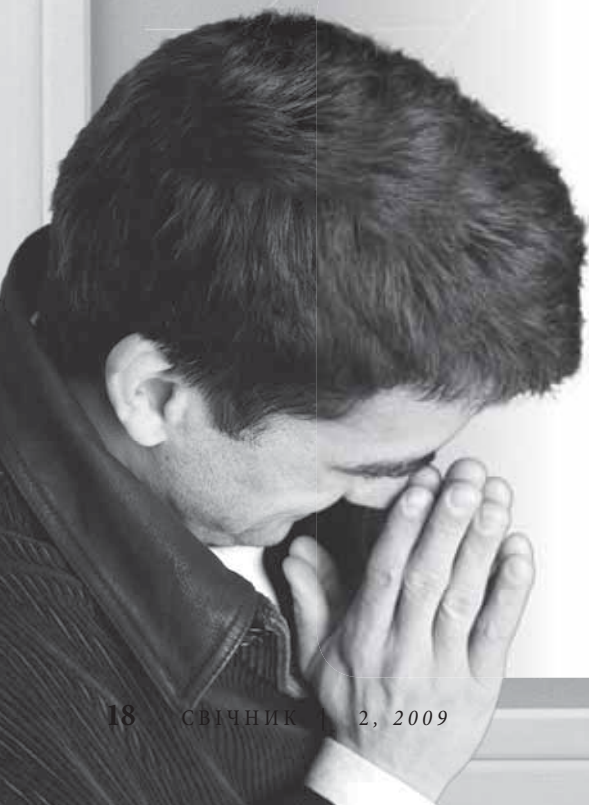
Забути про Тебе, Тобі не молитись,
Речам поклонятись, багатством хвалитись.

Прошу Тебе, Боже, Ти дай мені в міру —
Утіш мою душу, зміцни мою віру.

Прошу Тебе, Боже, дай стільки, як треба,
Щоб руки свої простягла я до неба.

Щоб пісню хваління Тобі я співала,
Що в міру даєш — не багато й не мало.

Ніна ФЕСЮК.

Бгато людей навчилися жити «в бідності», але не вміють жити «в достатку». Коли вони сходять на вершину достатку, їхні голови паморочаться, що загрожує падінням. Набагато частіше християнин ганьбить свою віру, живучи в достатку, ніж у злиднях. Лещата бідності — це не таке страшне випробування для християнина, як повна чаша достатку. Іноді душевна убогість і нехтування духовним життям ставали наслідком неправильного ставлення до Божих милостей. Утім, це не правило, а виняток, оскільки, за свідченням апостола, він умів жити в достатку. Послідовник Христа знав, як користуватися тим, що має. Достаток Божої милості навчав його справлятися з достатком матеріальним.

Коли його вітрило натягалось від сильного попутного вітру, апостол Павло навантажував свій корабель баластом, тому плавання було безпечним. Аби нести посудину земних радощів у твердих руках, потрібно щось більше, ніж просто людське уміння. Однак Павло володів цим надумінням, тому сказав: **«Я вмію... жити в бідності, вмію жити і в достатку...»**

Божественна мудрість навчає нас усім задовольнятися. Одного разу ізраїльтяни отримали цінний урок стосовно цього. Це сталося тоді, коли «...м'ясо було ще між їхніми зубами..., а гнів Господній запалився на народ! І вдарив Господь дуже великою поразкою в народ...» (Чис. 11:33).

Насичення хлібом часто породжувало бажання насититися кров'ю, що збентежувало дух.

Коли ми маємо безліч Божих милостей, нерідко трапляється так, що нам не вистачає Божої благодаті і відчуття подяки Богові за Його дари. Ми наситилися і забули Бога: скуштувавши земних благ, ми вже не жадаємо благодаті небесної.

Воістину важче навчитися жити в достатку, ніж уміти жити в бідності. Сумно усвідомлювати той факт, що людина схильна до гордині і схильна забувати Бога.

СПЕРДЖЕН.

Твоя, Господи, могутність і сила, і велич, і вігність, і слава, і все на небесах та на землі! Твої, Господи, царства, і Ти піднесений над усім за Голову! І багатство та слава від Тебе, і Ти пануєш над усім, і в руці Твоїй сила та хоробрість, і в руці Твоїй збільшити та зміцнити все». (1Хр. 29:11-12)

«... Марнота сама — кожна людина жива! У темноті лиш ходить людина, клопочеться тільки про марне: громадить вона, — та не знає, хто звозити буде оте» (Пс. 39:6-7). Наше життя схоже на величезну в'язку хмизу, кинуту на багаття земної суєти. Гроші — це шумовиння життя, людське марення. Але їх можна облагородити. Кожен паперовий засмальцьований долар перетворюється на чисте золото, коли йде на добру справу. Після її здійснення всі ці гривні, долари, франки, незалежно від їхньої назви, але які прислужилися у святій справі милосердя, відносять

ангел на небо. Вони вже не можуть залишатися на землі. Вони чисті й бояться опоганення, вони вилучені з обігу. Це — золотий фонд кожного з нас, «скарб», який ми збираємо на небі. У небесному банку він буде зберігатися в іменних сейфах до Божого Суду. І коли настане Великий День, Сам Господь розкриє ці сейфи.

Це найвизначніший момент нашого життя, епілог тієї книги, що писалася від початку наших днів. Той, заради Якого ми старанно трудилися, з волі Якого й на честь Якого завжди в наших грудях билось серце, виголосить Свій вирок. Остаточний та незмінний.

Яким він буде для тебе, дорогий друже?

«...Вмію жити і в достатку...»

Сьогодні до «круглого столу» журналу «Свічник» ми запросили християн, які є, як на наш погляд, заможними людьми. Нашими співрозмовниками стали Андрій СТРИЛЕЦЬ, диякон рівненської церкви «Відродження», та Василь КОВТУНОВИЧ, член Першої рівненської церкви. Вони розмірковують про те, як вдається їм пройти випробування багатством, і що роблять, аби це випробування не стало спокусою.

Кожному з наших гостей ми поставили такі запитання:

1. «Як багатство росте, не прикладайте свого серця до нього!» (Пс. 61:11). Чим є для Вас Ваші матеріальні статки (розкажіть про це на конкретних прикладах)?

2. «Продавайте достатки свої та милостиню подавайте» (Лк. 12:33). Як використовуєте частину своїх прибутків для благодійних справ і що відчуваєте, коли бачите, як радістю та вдячністю спалахують очі тих, кому Ви стали в пригоді?

3. «Пожадливість... породжує гріх» (Як. 1:15). Наскільки часто у Вас зароджується думка, що кошти, які Ви жертвуєте, могли б прислужитися розвитку розпочатої Вами справи? Що робити для того, аби подібна думка не вилилася в бажання жити тільки для себе?

4. «За все дякуйте, бо така воля Божя щодо вас в Ісусі Христі» (1Сол. 5:18). Чи не стомлюєтеся Ви бути заможним і за що дякуєте Богові у своїх щоденних молитвах?

5. На Вашу думку, коли складніше жити: у скруті чи у достатку? Чому? (Якщо можливо, розкажіть про це на конкретних прикладах з власного життя).

6. Нині побутує думка, що в сучасному суспільстві бути заможним християнином неможливо. Що Ви можете сказати з цього приводу?

Андрій СТРИЛЕЦЬ,
диякон рівненської церкви
«Відродження».

ДЕ СКАРБ ВАШ,

1. Перш ніж відповісти, процитую цей вірш псалма повністю: *«Не надійтесь на утиск і не пишайтесь грабунком; як багатство росте, — не прикладайте свого серця до нього»*. Відразу зауважу, що я нікого не утискую і не грабую — у цьому плані «пишатися» мені нічим. А що стосується багатства, то тут не зайве уточнити, хто справді є багатого людиною. Адже сьогодні в Україні є лише невелика групка ділків, які мають мільйонні (або й мільярдні) статки і вважають себе дуже багатими. Чимало ж інших (я та моя родина, до речі, також належимо до таких) за рівнем матеріальних статків наближаються до тієї межі, за якою в Європі перебуває середній клас. Так склалося, що саме оцей середній клас в нашій країні називають заможними людьми тільки тому, що чимало громадян в Україні, зважаючи на ті чи інші обставини, опинилися за межею бідності. Вони зо всіх сил тягнуться, аби бодай якось звести кінці з кінцями. Для них, зрозуміло, люди з середніми статками справді є багатіями. Проте, як би там не було, ніякі коштовності чи матеріальні статки для мене особисто не є і не можуть стати сенсом життя. Адже наш скарб — у небі; найголовніше, аби душа, виволена Господом з полону гріха, щоденно dorostала до того скарбу (саме цьому й сприяє можливість послужити ближнім — тим, хто терпить матеріальну скруту).

2. Не люблю в деталях говорити про благодійність чи справи милосердя — адже Слово Боже вчить робити добро таємно, не трубячи про це на увесь світ: *«...коли чиниш милостиню, нехай ліва рука твоя не знає, що робить права»* (Мт.6:3).

Якось, пригадую, дивився по місцевому телебаченню різдвяне свято в одному з дитячих будинків. На це свято з'їхалося чимало

журналістів і телеоператорів, засліплювали очі прожектори і поважно ходили чиновники, озираючись довкола... Все це дійство було влаштоване заради одного з лідерів області, який, до речі, приїхав до дітей не з іграшками чи цукерками, а з одним-єдиним паперовим конструктором. Не знаю як кому, а мені було соромно за цього «благодійника», очі якого сяяли радістю від думки, що про його «доброту» (знайшов же таки час навідатися до малечі!) знатимуть усі в краї.

Між тим, у житті все набагато складніше: коли бачиш сльози батьків тієї дитини, якій ти допоміг фінансово зробити складну операцію, то не втіюю сповнюється серце — ні, хочеться плакати разом з ними, кому ти став у пригоді. Це, звісно, сльози радості, сльози співчуття до ближніх, які потрапили в біду. Проте, водночас, це ще й сльози гіркоти — адже далеко не кожному, хто цього потребує, можеш прийти на поміч.

3. Мені особисто в цьому плані більше імponує Божий принцип, викладений в Посланні апостола Павла до галатів: *«Живіть духом, і ви не будете задовольняти бажань вашої гріховної натури»* (5:16). Що ж стосується «пожадливості», то це, як на мене, похідне від Божої заповіді «не пожадай», тобто, мається на увазі матеріалізація бажань. Іншими словами кажучи, людина, котра вирішила зробити щось негідне, лишень чекатиме слушного часу, щоб реалізувати задумане.

Тепер по суті запитання. Коли жертвуєш, не потрібно жалкувати, сумніватися, прораховувати всі «за» і «проти». «Хто просить у тебе — не відмовляй». І давай завжди щиро, в простоті серця — Господь знайде резерви, аби поповнити витрачене на добро.

4. За що дякую Богові в молитвах? Та за все! Передусім, за Його милість та любов, за Христа, за Духа Святого, за спасіння, за Церкву, за хліб щоденний...

5. Нам з дружиною доводилося жити по-різному: і в достатку, і в нужді. Господь і досі нагадує мені

ТАМ БУДЕ Й СЕРЦЕ ВАШЕ

про важкі часи, аби не забув, аби не загордився в серці своєму, аби гостріше відчував чужий біль і сприймав його як власний.

У пам'яті часто спливають ті дні, коли нашій родині не було де жити, за що купити одяг і навіть продукти харчування. Пригадую, коли народилася наша донька Віка, а в дружини раптом пропало молоко, — у нас не було коштів, аби купити бодай пачку молочної суміші. Від безсилля не знав, що робити; аби хоч якось зарадити біді, звернувся за допомогою до директора фірми, в якій працював і в якій впродовж півроку не отримував зарплати. Він уважно вислухав мене, потім дістав валізу, туго набиту грішми, витягнув 20-гривневу купюру: «Тримай! Вистачить?» — перепитав. Щиро подякував керівникові й за це: на кілька днів вистачить.

Озираючись на прожите і аналізуючи його, чітко бачу постійну Божу підтримку. Особливо щедро Господь благословляє мене відтоді, відколи я став християнином. Чому це так — точної відповіді не маю, але, думаю, Бог бачить усе, в тому числі, й матеріальні проблеми в наших церквах. Він хоче через таких християн, як я, допомогти тим, хто в скруті, в біді. І мені хочеться тільки одного: бути слухняним інструментом в Господніх руках.

6. Думаю, це — хибна думка. Згадаймо, в Першому посланні апостола Павла до Тимофія записано: *«Наказуй багатим у світі цьому, щоб вони не були зарозумілими і не покладали надії на багатство непевне, а на Живого Бога, що щедро дає*

нам усе для нашого задоволення; щоб вони чинили добро..., були щедрі й охочі допомагати іншим» (6:17-18).

Отже, християнин може стати багатим — не це, власне, важливо, а те, як він сам ставиться до свого багатства і як використовує його для добрих справ.

Василь КОВТУНОВИЧ,
член Першої рівненської церкви

1. Іноді люди, дізнавшись про смерть якогось мільйонера чи мільярдера, запитують: «А скільки він залишив?» Якщо вони мають на увазі якісь фінанси, матеріальні статки, то відповідь тут однозначна — все! Йов сказав про себе *«Я вийшов нагий із утроби матері своєї, і нагий повернувся туди...»* (Йов. 1:21). Безглуздо приліплюватися серцем до багатства. Адже воно дуже швидко і непомітно випаровується. Найцінніше моє багатство — у Христі. Дякую Богові за те, що своїми матеріальними статками я можу поділитися з тими, хто сьогодні має фінансову скруту, послужити справі проповіді Євангелія.

2. В Євангелію від Матвія 6:3 читаємо: *«...коли чиниш милостиню, нехай ліва рука твоя не знає, що робить права»*. Все, що ми маємо, належить Богові, а тому ми повинні використовувати його так, щоб Йому було приємно. Тому, з Божою допомогою, намагаюся бачити потреби як церковні, так і окремих людей, які потребують допомоги. Жертвую, як для Господа, і в тому маю велике благословіння.

3. Віруючий повинен прославляти Бога завжди: в багатстві і бідності, горі чи радості. Проте багата людина набагато частіше зустрічається зі спокусами, ніж бідна. І тому важливу роль відіграє те, з яким серцем вона жертвує. Той, хто дає, отримує не менше користі, ніж той, хто отримує. *«Дехто щедро дає, та ще додається йому, а дехто ховає над міру, та тільки бідніє. Душа, яка благословляє, насичена буде, а хто поїть інших, напоєний буде і він»* — читаємо у Приповістках Соломонових 11:24-25. Думка про те, що кошти, які я жертвую, могли б піти на іншу справу, ніколи не переслідувала, тому що все, що я заробляю, — це лише Божі милість.

4. Я виріс у сім'ї, де було 12 дітей. У великій родині поряд йшли радість і горе, нестатки і хвороби. Проте батьки нас навчали завжди і за все дякувати Богові. Тому, як колись у бідності, так сьогодні у достатку я дякую Богові за Його милість і за те, що маю можливість служити Йому тим, що Він дає мені.

5. Якщо на першому місці будуть наші особисті відносини з Богом, — тоді, вважаю, життя чи в скруті, чи в достатку — буде благословенням. Перебуваючи у скруті, людина може нарікати, а в достатку — підпадати спокусі наживи. Проте, спрямувавши свій погляд на Господа, і зайнявши правильну позицію стосовно «земного багатства», ми отримаємо перемогу.

Стосовно себе можу сказати, що впродовж всього життя постійно бачив Божу руку і Його милість. Шкода, що не завжди саме Його влада панувала в моєму серці.

6. Можливо, але дуже складно... В часи Стародавнього Заповіту благочестиві люди (такі як Йов, Авраам, Давид) належали до числа найбагатших людей, проте вони не дозволяли багатству стати перешкодою у їхніх відносинах із Богом.

Біблія не засуджує гроші, а лише неправильне їх використання чи хибне ставлення до них. Наші статки, наші гроші повинні служити для добра і для Божої слави.

Одного разу король Фрідріх Вільгельм VI запитав кельнського торговця, наскільки великими є його статки.

Той, не задумуючись, відповів:

— Чотири тисячі талерів.

Король невдоволено зауважив:

— Чому ти королю кажеш неправду?

Адже ти значно багатший.

На це торговець відповів:

— Ці чотири тисячі талерів я пожертвував у Боже ім'я на лікарню.

Це і є мої статки, а решту я можу втратити в будь-який час...

Вінок дівочих мрій

Ув холодний січневий день. Подружки зібралися разом у Світлани. Вони пили чай, розмовляли і пригощались печивом, котре спекла Світланчина мама. Вона ж і спостерігала за розмовою дівчат.

— Якщо вже говорити про мрії, то я дуже хотіла б жити у великому замку, мати свою прислугу, особливо кухаря, який би готував на замовлення. Моя чотирикімнатна квартира мені так набридла, — ділилася думками Люся. — А ще я мрію про лицаря, який приїде до замку. Побачить мене, покохає і візьме заміж.

— А я, — мріяла Ельвіра, — хотіла б стати Міс Всесвіту. Щоб кожен, хто побачить мене, казав: це найвродливіша дівчина, яку я будь-коли бачив. Хіба це не чудово: тебе фотографують, тобою захоплюються. У тебе найдорожчий одяг, дивовижні прикраси. Найкрасивіші хлопці світу біля твоїх ніг.

— Мої батьки купили сьогодні нову машину, — продовжувала Ліда, — і я думаю так, як вони, що найголовніше у житті — мати багато грошей. Адже тоді можна купити все. І всі бажання здійснюються. Хочеш комп'ютера — будь ласка, мобільний телефон — без проблем, бажаєш подорожувати — оплати турне і милуйся світом. У наш час це головне.

Світлана дивилася на своїх подруг і мовчала. Вона намагалася зігріти руки біля чашечки з чаєм, і всі одночасно помітили, як обличчя її зблідло, а очі загорілися болем і радістю одночасно.

— А ти, Світланко, ніколи не казала про що мрієш, — поцікавилася Люся.

— Дякую, що ви прийшли. В сьогоднішній вечір ми зібралися разом. Це і була моя мрія ... остання, яка здійснилася. Пробачте, я повинна піти, мені час приймати ліки.

— Світлана хворіє? Вона ніколи не розповідала нам, — майже разом запитали дівчата.

— Моїй Світланці залишилося жити лічені дні. Її діагноз — рак крові. Які різні наші мрії. Моє бажання — щоб донечка жила, — сказала жінка.

Дівчата пішли, а Світланчина мама схилила коліна у молитві:

— Боже, Ти Володар нашого життя, і, хай що там станеться, будь прославлений. Я довіряю Тобі, тому хай буде Твоя воля щодня і щомиті. Нехай співають тобі ангели в небесах і люди на землі.

Через п'ять днів серце Світланки зупинилося. Не всі її мрії здійснилися. Одначе тіло, змучене хворобою, знайшло спокій у Господі.

Все, що робить Бог,
є любов, навіть
тоді, коли ми цього
не розуміємо...

Приймай усе з подякою

У парку в інвалідному візку сидів Василько. Повз нього пробігли веселі хлопчаки.

— Хотів би я бути на їхньому місці, — заздрісно проказав хлопчина. — Добре їм... А я, нещасний, не можу не те що бігати, а навіть ходити. Краще б я помер.

— Ну що ти, синку, для чого нарікаєш? Ти хочеш бути на місці Олега? — запитала мама.

— Ні, в Олега немає мами, а живе він із лихою мачухою.

— То, може, хочеш бути на місці Вадима?

— О ні! У Вадима мама — наркоманка, а тато — підсудний.

— От бачиш? А може, тобі було б добре на місці Толика?

— Толик — сирота і вже наступного тижня має їхати у сирітський будинок. Дядько Петро, в якого він живе, щодня кривдить і б'є його так, що збігаються люди з усього під'їзду.

— Ось бачиш, любий синочку, не завжди те, що випадає на твою долю, є найгіршим. Тебе люблять батьки, вони ж піклуються про тебе, з тобою бавиться старша сестричка. А ще ти маєш найбільший скарб: тебе любить Ісус Христос, незважаючи на твою недугу. Не ображай Його своїми необдуманими бажаннями, а живи і цілуй кожну хвилину, адже любов до життя, — подарована Богом.

— Простіть мені, матусю, я мав би бути вдячний за все, що маю. Я просто на мить забув про всі ті переваги, які маю у житті. Тепер розумію, що я все-таки не обділена людина.

Май вдячне серце,
тоді ти оціниш
все добре, що посилає
для тебе Бог.

ДОВІРА БОГУ В ЧАС КРИЗИ

«І промовив Господь до Аврама: «Вийди зі своєї землі і від родини своєї, і з дому батька свого до Краю, який Я тобі покажу... І відправивсь, як сказав був до нього Господь...» (Буття 12:1,4).

Хто нині не чув про Авраама? Певно, усі християни знайомі з цим біблійним героєм. Та чи легко було нашому праотцеві стати ним, зробивши крок віри? Думаю, ні. Аби збагнути, як вдалося патріархові стати людиною віри, з'ясуймо, яка роль у цьому належала йому, а яка — Богові.

Отож, перш ніж налагодити свої стосунки із людиною, Бог починає працювати в її серці, а вже тоді діє згідно зі своїм планом. Маючи особливий план щодо людства та мету, якої Авраам ще не розумів, Господь промовляє до патріарха. А він, у свою чергу, уважно слухає і виконує Боже повеління.

Коли Господь відкриває, що хоче зробити через мене, я постаю перед кризою довіри. Що у даному випадку означає слово «криза»? Це переломний момент у виконанні волі Божої. У Біблії слово «криза» не вживається. Але

Коли Господь відкриває, що хоче зробити через мене, я постаю перед кризою довіри.

ми можемо зазирнути до етимологічного словника і віднайти походження цього слова. Отож «криза» з грецької означає «суд» або «рішення». С. Ожегов тлумачить кризу як «різкий, крутий перелом у чому-небудь, скрутне, важке становище».

Кризю довіри ми переживаємо щодня. Один пастор, дочка якого проживає в Англії, розповідав: «Якось моя донька з чоловіком опинилась у скрутному становищі. Фірму, де вони працюють, не

минула сучасна фінансова криза. Внаслідок цього всіх працівників відправили додому через відсутність замовлень. Отож дочка, не гаючи часу, подзвонила додому і попросила молитися про вирішення цієї проблеми. Я разом із братами щиро молився до Бога, і Він з відповіддю не забарився. Наступного ж дня всіх працівників фірми скликали на роботу, оскільки хтось зробив велике термінове замовлення на продукцію». Це один із прикладів, як живий Господь приходить на допомогу в час кризи.

Нині багатьох людей спіткало звільнення з роботи. Цю проблему кожен вирішує по-своєму: хтось, як то кажуть, вішає носа, а хтось, навпаки, підіймає погляд до небес. Коли Авраам опинився у значно складнішій ситуації, ніж сучасна фінансова криза, він, все ж таки, вгамовуючи у собі збурені батьківські почуття, вирішив послухатися Бога. Переломний момент долаємо тоді, коли проявляємо послух Богові. Покора свідчить про нашу віру, а саме: якою вона є. Коли ж ми неслухняні — це значить, що в нас недостатньо віри. Як відомо із Писання, без віри ми не можемо догодити Богові. Отже, непослух веде до розриву взаємин із Богом.

Пам'ятаєте, як Йона насмілювався не послухатися Бога? Наслідки були плачевними, адже пророкові

довелося трохи поплавати... ні, не на борту комфортного судна, а в шлунку великої риби.

Наш Небесний Отець, Який любить нас, обов'язково допоможе нам здолати кризовий момент, звісно, якщо ми цього забажаємо самі. У який спосіб і як довго це триватиме — знає тільки Він.

На думку спадає ще один біблійний приклад із Нового Заповіту. У Євангелію від Івана в 21-му розділі читаємо, як учні переживали кризовий момент. Тоді, як вони були разом із Христом, у них не було ніякої недостатці. Учитель піклувався про них. Христос нагодував голодних хлібом і рибою, творив різні дива.

Одного разу Ісус вирішив навіть фінансову проблему. Якось, будучи у Капернаумі, Учителя попросили сплатити податок на утримання храму. І хоча Христос не повинен був цього робити, Він сказав Петрові: *«Піди до моря і закинь вудочку. Першій же рибі, яка спіймається, розкрий рота і дістань статир. Візьми його й заплати за мене і за себе».*

Та настав момент, коли Христос уже не ходив з учнями, адже Він воскрес і піднісся на небо. Юди теж не стало, а з ним і гаманця з грішми. Тепер потрібно було думати самому, як прогодуватись. Ось чому Симон Петро разом зі своїми друзями вирішує зайнятися «доісусовим» ремеслом — риболовлю. Яким же був результат? А ніяким! Адже все робилося без Христа. Та в цей кризовий момент Ісус не залишив Своїх учнів. Він прийшов їм на допомогу. Як ви гадаєте, якби учні погордували Учителевою порадою вкинути знову сіті у море, чи снідав би Ісус із ними тоді? Мабуть, ні. Але учні не зневірилися, тому ввіймали не лише чимало риби, а й здобули духовну поживу через спілкування зі своїм Спасителем.

Слово Боже ставить за взірць багатьох людей, які довіряли Бо-

гові і через яких Він творив неімовірні чудеса. Також є багато свідчень і з повсякденного життя, коли віруючі люди довіряють Богові, а Він, у свою чергу, допомагає їм, відповідає на їхні молитви.

Дуже шкода тих людей, котрі не мають надії на поміч Всемогутнього Бога. Вони не мають кому довіряти в часи кризи.

В одному з міст України наклав на себе руки гарний сім'янин, добрий батько і чоловік. Це сталося лишень тому, що йому не було кому довірити свої проблеми. Він узяв кредит у банку, а під час фінансових перипетій злякався, що не зможе його погасити. Тиждень лікарі боролися за його життя. Але воно відлетіло, незважаючи ні на що. Ми ж маємо привілей, адже покладаємося не на власні сили, а на непохитну силу Всемогутнього Бога.

Отже, як Біблія вчить нас долати кризи?

1. Слухати те, що говорить Бог.

А Він говорить до людей різними способами: через Слово, молитву, вірних людей, обставини життя, Церкву. Читайте Біблію з молитвою.

2. Бути слухняними голосу Духа Святого.

Бог жадає нашої покори.

3. Довіряти Богові.

Бог чекає нашої довіри. Іноді Він допускає скрутні обставини в нашому житті, аби ми навчилися довіряти Йому. Коли ми всі проблеми вирішуємо самотужки, а Бога відкидаємо, то часто потрапляємо в скруту. Однак тоді Господь дає нам шанс змінитися і повернутися обличчям до Ньо-

го, щоб внаслідок цього преобразитися.

Бог допускає скрутні обставини в нашому житті, аби ми навчилися довіряти Йому.

4. Іти тим шляхом, яким веде нас Бог.

Коли ми довіряємо своє життя, майно, своїх рідних Богові, нам немає чого боятися кризи в економіці, політиці чи, бодай, у чомусь іншому. Наш Бог — Творець землі і неба! Він любить нас. Він тримає нас у Своїх долонях! Жодна волосинка з нашої голови не впаде без Його волі! Чого нам тоді боятися?! Адже у Бога немає кризи.

Олег БУЛЬБОТКА,
пастор церкви ЄХБ м. Сарни.

Спочатку я дивився на Ісуса Христа, як на наглядача, суддю, що записував і запам'ятовував усі мої помилки, аби потім, після моєї смерті, вирішити, на що я заслуговую — на рай чи на пекло. Він завжди був поруч, як президент, я впізнавав Його на портретах, але особисто ніколи не був знайомий.

Пізніше, коли я «скуштував» Його присутність, життя стало здаватися мені схожим на їзду на велосипеді, а велосипед був тандемом, і Христос позаду допомагає мені крутити педалі.

Я вже достеменно не пам'ятаю, коли Він запропонував мені помінятися місцями, але відтоді моє життя стало зовсім іншим. Раніше, коли я керував своїм життям, я точно знав дорогу. Це не дуже цікаво, але передбачливо. Я завжди їхав найкоротшим шляхом і нікуди не звертав.

Та коли Ісус сів за кермо, Він стрімголов проїжджав і мальовничими об'їзними стежками, і

горами, і пагорбами. Все, що залишалося мені робити, це міцно триматися! І коли мені це здавалося божевільям, Він казав: «Крути педалі!»

Тоді я починав бентежитися і запитувати: «Куди ти мене везеш?» Та Він лише усміхався і мовчав. Я потроху вчився довіряти Йому.

Поступово я забув про своє нецікаве життя і пішов назустріч пригодам. Коли промовляв: «Мені страшно», — Він брав мене за руку і заспокоював.

Христос вів мене до людей, які мали потрібні для мене дари — дари зцілення, прощення і гостинності, радості. Вони віддавали мені свої дари, і я продовжував шлях — шлях з Христом. Він казав мені: «Роздай ці дари, це — зайвий багаж, що має велику вагу». Я так і чинив: роздавав ці дари людям, яких ми зустрічали на шляху, і розумів, що, віддаючи, натомість отримую набагато більше. Наша ноша була завжди легкою.

Спочатку я не довіряв Христу керівництво моїм життям. Думав, що Він усе попусе. Але виявилось, що Ісус знає всі тонкощі їзди на велосипеді, майстерно керує ним на крутих схилах, обминає гострі камені і навіть перестрибує через ущелини.

А я вчусь мовчати і ще швидше крутити педалі, хай у яких дивних місцях опиняємося. Відчуваючи постійно поруч мого надійного Партнера, мені починають подобатися і я миволі милуюся Його мальовничими місцями, і вітром, що дме мені в обличчя.

А коли я вже розумію, що виснажився, Він просто всміхається до мене і каже: «Крути педалі!»

Автор невідомий.

ШВИДШЕ КРУТИ ПЕДАЛІ

Із чого починається ДУХОВНА КРИЗА?

Чи чули ви, як можна зварити живу жабу? Що? Недоречно запитання? Скажімо, для французької кухні відповідь на це запитання є досить важливою. Хоч я і не кухар, але поцікавився технологією приготування такої специфічної страви. Поділюся з вами тим, про що дізнався. Якщо кинути живу жабу в каструлю з окропом, то нещасне земноводне миттєво вискочить із неї (звісно, трохи ошпарене і до нестями сполохане), а ви не скуштуєте ексклюзивної страви. Якщо ж ви все-таки наполегливі у своїх намірах, то дотримуйтеся такої інструкції: жабку опустіть у каструлю з прохолодною водою і поставте грітися на невеличкий вогонь. Тваринка щасливо собі плаватиме в звичному для неї середовищі і поступово звикатиме до повільно зростаючої температури. Трохи згодом перед вами буде свіжо зварена жаба.

Звісно, ми зараз не говоритимемо про методи приготування оригінальних страв, однак я не

втримався щоб не розповісти вам про страву із жаби лише тому, що це дещо нагадує мені життя сучасних християн. Про що йдеться? Коли щось стає постійною та звичною частиною нашого оточення, ми здатні не задумуватися над цим, а просто сприймати як звичне, належне. Ми стаємо схожими на вищезгадану жабку, проявляючи здібність пристосовуватися до навколишнього середовища. У багатьох випадках це не так уже й страшно, але коли нас оточують небезпечні гріховні та згубні речі, то така пристосованість може виявитися фатальною.

Хочу разом із вами на прикладі зі Слова Божого розглянути небезпеку пристосування до навколишнього середовища, що є непослухом Господу та порушенням Його волі.

Пропоную за основу взяти Книгу Суддів. Та, насамперед, коротко переоповім події,

що сталися в житті ізраїльського народу, аби намалювати загальну картину того, що аналізуватимемо. Отож, під керівництвом Ісуса Навина вибраний Божий народ, врешті-решт, входить в обітовану землю, заселену могутніми народами. І все ж, їхня сила була просто мізерною порівняно із могутністю Бога Живого. Він впокорив усіх ворогів Ізраїлю, дав євреям наказ воювати з ними, і Сам воював на їхньому боці. Божий наказ був окреслений чітко: знищити та вигнати поганські народи, що жили поміж ізраїльцями.

Згодом прийшло покоління, яке не знало війн. Не знали люди ані Господа, ані того, що Він зробив для Ізраїлю. Тоді час перемог змінився поразками. На 300 років народ занурився у пійму. То був період суддів.

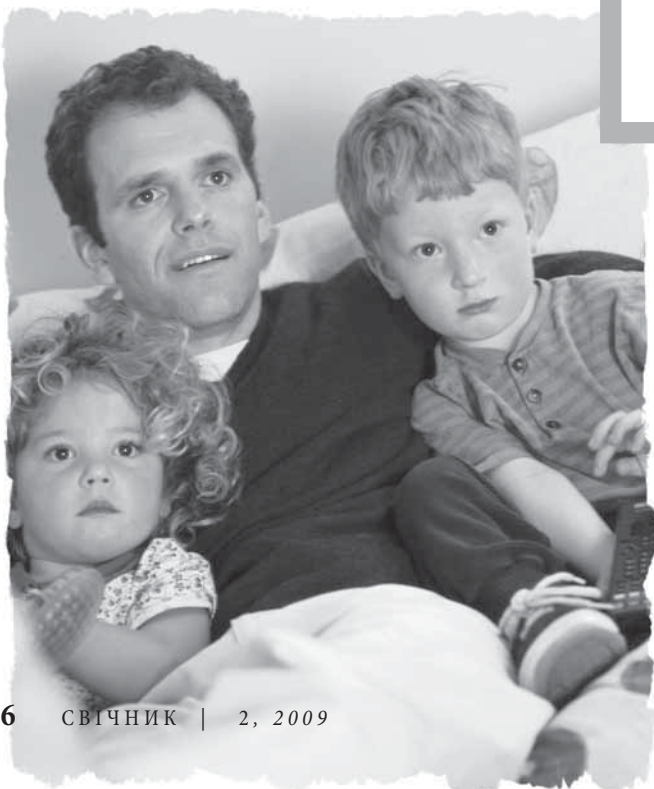
ки, бо дам у вашу руку мешканців цього Краю, і ти виженеш їх перед собою. Не складай умови з ними та з їхніми богами. Не будуть сидіти вони в твоїм Краї, щоб не ввести тебе в гріх супроти Мене, коли будеш служити їхнім богам, бо це буде пастка тобі!» А тепер давайте прочитаємо повторення цього наказу в книзі Повторення Закону: *«І коли дасть їх Господь, Бог твій, тобі, то ти їх понищиш: конче учиниш їх закланням, не складеш із ними заповіту, і не будеш до них милосердний»* (7:2), *«і ти винищиш всі ті народи, що Господь, Бог твій, дає тобі, не змилюється око твоє над ними, і не будеш служити їхнім богам, бо то пастка для тебе»* (вірш 16). Окрім цього, було заборонено ріднитися із ними, їхніх божків потрібно було спалити у вогні, а речей, що належали поганам, варто було бридитись.

Отож, народ Божий в обіцяному краї. Книга Суддів із самого початку розповідає про планомірне невиконання євреями Господніх повелінь. Уважно перечитайте перший розділ цієї книги. З усього видно, що вісім із дванадцяти племен Ізраїлевих не вигнали жителів краю, дозволивши їм жити посеред себе: *«І був Господь з Юдою, і він повиганяв мешканців гори. Та не міг він повиганяти мешканців долини, бо вони мали залізні колісничі»* (вірш 19). Чому вони цього не зробили? Адже Господь обіцяв, що *«буде щастити тобі»* (Іс. Нав.1:8), якщо ретельно виконуватимеш Слово Господнє. Значить, ось де початок проблем — у

**Духовна криза
починається
з компромісів
із гріхом.**

У чому ж причина такої глибокої кризи? Звідкіля її витоки?

Практично всі випадки кризи та занепаду були зумовлені порушенням Божого слова та непослухом Йому. Для лідерів Ізраїлю, які вели народ в обітовану землю, Бог дав певні повеління та обітниці. Розглянемо деякі з них у книзі Вихід 23:31-33: *«І покладу границю твою від моря Червоного й аж до моря Філістимського, і від пустині аж до Річ-*

невиконанні волі Божої: «А євусеянина не вигнали Веніяминові сини, — і **осів євусеянин із Веніяминовими синами в Єрусалимі...**» (вірш 21). Подібне сказано і про інші племена Ізраїлеві. Манасія, Єфрем, Завуллон, Асир, Нефталім, Дан — всі вони погодились, аби грішні, розбещені народи жили поміж ними. До того ж, Завуллон та Нефталім вирішили заробити на нечестивих народах, тому змусили їх платити данину! Через невиконання Господнього повеління Божий народ спіткала криза, — духовна та економічна, — що тривала понад 300 років. І це при тому, що євреї були в заповіді з Богом, мали написане Святе Письмо, бачили великі дива Господні.

Яким був результат ігнорування Божими Словами? Народилося покоління, яке не знало Господа та Його діл (Суд. 2:10). Народ почав чинити зло в Господніх очах та служити богам, яким служили жителі того краю. Відбулося те, від чого Господь не раз застерігав Свій народ. Гнів Божий запалився, і євреїв почали утискати залишені ними народи. Ті, кого вони не вигнали — почали гнати їх. Ізраїльському народові стає нестерпно, і люди волають до Господа, а Бог через суддю їх рятує. Згодом їх становище покращується, і вони знову грішать. Історія немов повертається до початку: ізраїльтяни знову у рабстві, знову покликають до Господа, а Він знову їх визволяє. І так сім разів.

Минули тисячоліття відтоді, як судді правили народом ізраїльським, а людина залишилася такою ж. Незмінними лишилися також і Божі засади.

Для нас, християн XXI сторіччя, ця тема, як ніколи, актуальна. Гріх сьогодні називають хворобою, від якої потрібно лікуватись. Істина стає розмитістю, гуманістична філософія

наголошує, що правильним для людини є те, що приносить їй задоволення, якщо це, певно, не завдає шкоди іншим. Єдиного абсолюту не існує, а мораль, здебільшого, ситуативна. Про це говорять у школах, та поглиблено вивчають у вищих навчальних закладах, вимиваючи тим самим зерна Божої істини з розуму та душі молодого покоління. Те, що ми зараз переживаємо — період, який назвали економічною кризою, — то для нас, християн, це — не криза, це тест на наші цінності. Справжньою кризою є втрата духовних цінностей, байдуже ставлення до Слова Божого, запозичення Господніми повеліннями, перейняття світського світогляду та дозвіл існування свідомого гріха в житті.

А чи доводилося вам у житті переживати такий стан, коли ви з боєм відчували, що глибоко зав'язли в гріху і зневажаєте себе за те, що у вас не вистачає сил впоратися з цим самотужки? У відчай ви просили Господа про допомогу, слізно благаючи Його визволити вас від ненависного гріха і дати полегшення. А потім знову продовжували грішити. Можливо, таке траплялося не з вами, а з вашими дітьми, родичами або ж близькими друзями. Гріх має тенденцію повторюватись. І все ж таки ось цей гріховний вир можна зупинити, оголосивши йому війну. Війна проти гріха — це Божий шлях, а перемога не забариться прийти.

Повертаючись до Книги Суддів, хочеться відзначити, що народ, який жив у той період, не знав Господа близько. Люди знали тільки щось про Нього. Це досить страшно, що покоління, яке народилося після Ісуса Навина, «не знало Господа, а

Війна проти гріха — це Божий шлях, а перемога не забариться прийти.

також тих діл, які Він чинив Ізраїлеві» (Суд. 2:10). Чому вони не знали Господа? Бо їхні батьки не вигнали аморальних народів, які лишилися жити серед них. Безперечно, ті народи впливали на народ Божий. Євреї бачили їхнє життя, аморальну практику поклоніння богам, стосунки, побут та інше. У певний момент життя цих народів та їхня практика перестали шокувати євреїв. Отже, температура почала підвищуватися, як у випадку з жабою. Вони перестали на це негативно реагувати, звикли і... невдовзі почали практикувати їхні гріхи та жити життям своїх ворогів. Ось вона — класична тактика диявола. Незважаючи на чимало віків, що пройшли відтоді, диявол нині нічого нового не вигадав.

Реклама по телебаченню містить елементи аморальності, якої ми практично вже не помічаємо. Доступний Інтернет — це прірва, яка поглинає молоде покоління, крадучи час, розбещуючи та вбиваючи чутливість до гріха. Стандарти зовнішності у різних галузях, починаючи від критеріїв гарного тіла до речей практичного побуту, забирають у нас прагнення

до краси духу та характеру. Важко працюючи, у сучасного християнина практично не залишається часу на тісні стосунки з Богом. Як наслідок — жива віра перетворюється на номінальну релігію!

Батьки, яку спадщину ми залишимо нашим дітям? Чи будуть вони знати Господа та Його діла, чи, можливо, ми самі вже тих діл давно не бачимо? Від наших рішень сьогодні залежить доля наша та наших нащадків. Чи бачать нас діти, коли ми молимося? Чи маємо ми сімейний час молитви? Яке місце займає в нашому житті Біблія?

Духовна криза починається з компромісів із гріхом. **Ізраїль знехтував заповідом із Живим Богом і уклав заповіт із жителями землі.** Ми побачили, що, не зберігши у своїй душі віру, ізраїльтяни потрапили у сітку зовнішнього ворога. Зовнішній ворог відводить людину від Божого та Самого Бога і веде до ідолопоклонства. Внутрішній ворог — пожадливість — підштовхує її на компроміс із ворогом зовнішнім — видимим гріхом. Тому про нас, дітей Божих, апостол Павло сказав: **«А ті, що Христові Ісусові, розп'яли вони тіло з пожадливістю та з похотями» (Гал. 5:24).**

Андрій КОРНІЙЧУК,
пастор рівненської церкви
«Благодать».

Поклади всю надію на Бога

Наше життя інколи нагадує шафу з маленькими дверцятами. У той чи інший час ми відмикаємо ті, які нам потрібні: йдемо на роботу, проводимо час у колі сім'ї; відвідуємо церкву; займаємося улюбленою справою... Такий ритм життя нам, зазвичай, подобається і вдовольняє доти, доки не зіткнемося з проблемами. А вже коли клопоти чи й негаразди постукають до нашого дому, починаємо відмикати всі двері підряд — шукаємо допомоги чи підтримки в друзів, рідні, колег по роботі, навіть у випадкових знайомих, і лише потім звертаємося до Бога. Але ж Господь — Ревнитель, Він хоче, аби наше життя повністю належало Йому. У кожній справі, великий чи малій, Він бажає бути на початку, а не в кінці. Комусь здається, що це нелегко або й неможливо? Історія, яку друкуємо нижче, доводить протилежне.

«Дорогий друже, те, що мені довелося пережити нещодавно, я пообіцяв Богові розповісти всім:

друзям, знайомим, або й зовсім незнайомим людям.

Коли я закінчував інститут, якось не дуже переймався проблемою працевлаштування. Адже ще студентом мав роботу — і був пе-

реконаний: з дипломом знайду собі престижне та високооплачуване місце.

Проте минув тиждень, другий пошуків — гарних варіантів не знаходилося. Траплялися, щоправда, якісь мереживні маркетинги, або ж такі роботи, на яких моє серце не мало б спокою. Нічого, заспокоював сам себе: ще є час і багато можливостей. Тим паче, я ж молився за нову роботу і просив у Бога, аби та робота прийшла до мене сама, оскільки конкретно не знав, чим хочу займатися. Прослухав кілька курсів лекцій (мав великі сподівання, що вони неодмінно мені допоможуть працевлаштуватися), проте нічого не виходило, проблема залишалася невирешеною. Все ще лишався спокійний, хоча те, що, читаючи Біблію, не знаходив на її сторінках відповіді

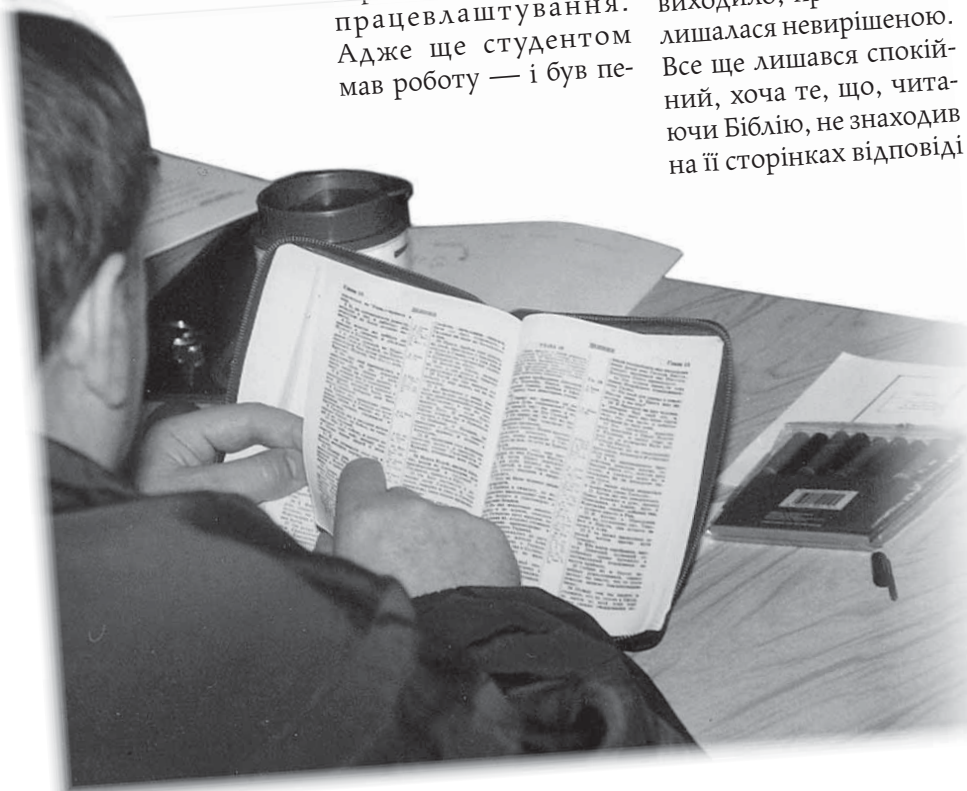
на болючу для себе проблему, починало мене насторожувати: чому Господь мовчить?...

Нарешті, мій одногрупник повідомив, що є вакансія в «Рівнеенерго», треба швидше відправляти туди своє резюме. Швиденько (впродовж ночі) підготував його і вранці відправив поштою... «Оце так поталанило! Нарешті, я матиму цікаву роботу! Ура-а!» — радів я, вперше забувши про Бога і покладаючи всю надію на себе та на фортуна...

Минав день за днем — «Рівнеенерго» мовчало, і я почав помітно непокоїтися. Мої молитви перетворилися в емоційний зойк душі; я прохав (чи, може, навіть вимагав), аби Бог щось зробив, бо в мене вже починався нервовий тік. Нічого не допомагало. «Чому, чому Господь відвернувся від мене? — запитував невідомо у кого. — Може, не любить мене?»...

Знайома порадила звернутися до рекрутингової агенції, оскільки чимало роботодавців саме там шукають собі кадри. Проте мене знову чекала чергова невдача: натякнули, що я забагато вчився, а для роботодавців важлива не теорія, а досвід, якого в мене нема...

«Ти — невдаха, — казав сам собі, бредучи навмання вулицями міс-

та, — для чого потрібно було те навчання, якщо без зв'язків та знайомств ти не отримаєш гарної роботи»...

Тижні тягнулися на-вдивовижу довго і хвилювання просто роздирали мою душу: що буде?!...

Якось після молитовного сніданку з братами (ми проводимо їх що-середі), коли я вирішив піти і зареєструватися на біржі з працевлаштування, раптом зателефонували з «Рівнеенерго»: мене запрошували на співбесіду. Як виявилось згодом, я був не єдиним кандидатом на цю посаду (дехто мав навіть чималий досвід), проте це не зіпсувало мені настрою, перебував у добромуморі і тримався впевнено та спокійно (тим паче, запитання виявилися нескладними). Після співбесіди запропонували знову чекати дзвінка.

Аби не бити байдики, вирішив піти на город (щоб працювалося легше, прихопив з собою плеср з

**«Надійся
на Господа,
будь сильний,
і хай буде
міцне твоє
серце, і надійся
на Господа!»
Псалом 26:14**

проповіддю казахського пастора «Покладайся на Бога»). Коли прослухав її до кінця, з'явилось таке відчуття, що мій розум, нарешті, став на місце. Я зрозумів, що означає по-справжньому покладатися на Бога. Це не гризти з відчаю лікті, не панікувати, як я це робив досі — ні, зовсім ні! Покластися на Бога — це вручити свою проблему в Його святі руки. Не потрібно зайвих емоцій на зразок «Господи, біда! Що робити?» — потрібно ретельніше виконувати свої служіння, глибше досліджувати Слово Боже і повсякчас пам'ятати: Господь — Пастир мій, я ні в чому не матиму потреби!

Після проповіді змінилися мої переживання на непереживання, відчув себе вільним від цієї проблеми. Збагнув, що Господь працює і хоче навчити мене довіри до Нього, чого я раніше не мав. Я сказав у серці своєму: «Господь, вірю, Ти мене виведеш, Ти мені даси роботу, якщо не тут, то в іншому місці». Хоча для мене це й здавалось нереальним, вірив — МІЙ БАТЬКО може ВСЕ зробити для мене, будь-яке диво!

Минуло два дні — і Господь почав звертатися до мене через Біблію. Спершу я прочитав одне місце в Книзі Еклезіаста (3:1-11, особливо 10-11) і серцем почув: «Ваню, на все є свій час; не поспішай, Я хожу, щоб ти цінував те, що отримаєш!» Мені стало добре, дуже добре. Потім у 5 розділі сказав: «Ваню, коли Я для тебе згину диво, то не зволікай розповідати про це всім». Ключовим же місцем, яким Бог закінчив спілкування зі мною, була книга Ісаї, 7 розділ: «Будь спокійний, не бійся... Якщо не повіриш, то не встоїш» — і я зрозумів, що віри мало. Він готовий дати мені роботу, тільки треба глибоко вірити в це.

Наступного дня пролунав телефонний дзвінок. Мене взяли на роботу! Я був вражений! На серці — одне бажання: дякувати, дякувати і ще раз дякувати Богові. Нарешті, Він мені допоміг і я матиму роботу!

Швидко пройшов медкомісію і вже готовий був приступати до роботи, аж раптом виявилось, що заява моя директором ще не підписана. Виникли деякі труднощі і довелося чекати ще кілька днів. Здавалось б, є підстави для нових хвилювань, але тепер, поклавшись на Бога, я просто почав писати свідоцтво, яке обіцяв Богові, не турбуючись ні про що. «Я знаю, Боже, — виводила моя рука на папері, — що Ти мене знову випробуєш. А ще пам'ятаю, що маю написати це свідоцтво. Турбуватися ж мені немає про що, адже тепер я всю надію покладаю на Тебе!»...

Моя розповідь практично закінчена. П'ять хвилин тому зателефонував директор і сказав, що вже сьогодні можу виходити на роботу, проте я попросив: «Давайте краще завтра, бо маю ще дещо зробити для мого ВІРНОГО ТАТА!»

Дорогий друже, якщо ти маєш правильні стосунки з Отцем, то завжди вийдеш переможцем — адже в тебе правильні пріоритети. Бог вчить, аби ми завжди поклалися на Нього, бо Він — наш Батько і завжди бажає нам найкращого! Як би важко тобі не було, вір, що вирішення твоєї проблеми вже близько. Дякую за твоє серце і за те, що ти ставиш Бога на першому місці в своєму житті!»

Брат у Христі Ваня».

Сергій метався по кімнаті, мов зранений звір у клітці; зазирає до кожної шухляди, в кожен закуток, аби нічого не забути в цьому остогидлому, хоч і затишному, домі. Скидав до купи свої сорочки, краватки, светри, шкарпетки і навіть носовички — все, до останньої дрібнички, забере з собою.

— Оце так нажився! — мов з лука, цілив словами в бік дружини Оленки, яка, стоячи біля дверей, мовчки спостерігала за чоловіковою метушню. — Увесь світ мені зав'язала! Життя перевернула!.. І чого, чого тобі тільки бракувало? Посадив, мов принцесу, вдома: рости доньку, доглядай чоловіка... Себе не шкодував, працював до знемоги, щоб вдосталь усього мати, щоб все не згірше, як у людей. А ти?... Віддячила!... «Бога прийняла в своє серце», — передражнив дружину, ще більше закипаючи з люті. — Який Бог?! Я для тебе мав би бути богом, бо ж за моєю спиною жила-розкошувала...

Оленка поплотніла.

— Сергійку, — промовила стиха, — не гріши словами, помовч краще...

— Це тобі не можна грішити, — огризнувся, — ти ж у нас свята, а я ще наполовину грішний, мені можна.

Ноги чоловіка заплуталися в манатті, скиданому ним до купи просто на підлозі. Спересердя почав піднімати сорочки і безладно засовувати їх у валізи. Восьмирічна донечка Софійка, причаївшись у куточку, злякано переводила погляд з мами на тата і тихенько схлипувала. Те дитяче хлипання не збудило жалю в татовому серці — навпаки, стало іскрою для нового спалаху гніву.

— Не реви! — наказав суворо (хай таким запам'ятає батька!). — Плакати ви всі тут майстрині. Може, скажеш, шкода татка? А не шкода було тоді, коли з мамою щонеділі до церкви бігала, коли замість естрадних пісень псалми виспівувала, а замість казки про коlobка читала про Дитятко в яслах? Мені зі знайомими соромно зустрітися, все підсміюються: мовляв, ще не зробили й тебе святим твої домашні?... Ні, з мене — досить! Ситий — по саме нікуди! Моліться до свого Бога, а я жити хочу по-людськи.

Сорочки, як не старався Сергій, висовувалися з валіз — начебто не хотіли ніяк залишати домівку і господиню, яка так дбайливо їх прала

Несподіване Щастя

та прасувала. Оленка підійшла до чоловіка.

— Давай, допоможу, — промовила стримано, хоч голос (так, принаймні, здалося Сергієві) звучав, мов натягнута тятива: ось-ось лопне — і тоді жінка зайдеться голосними риданнями. Йому навіть хотілося, щоб вона плакала, щоб благала залишитися, щоб обіцяла, що заради нього, заради збереження родини ладна на все — навіть стосунки з Богом розірвати... Але Оленка мовчала, і це мовчання каменем тиснуло на його серце.

— Що ж, склади хоч речі на прощання, — мовив глузливо, — як-не-як, і досі законна...

...Коли за Сергієм зачинилися двері, в кімнаті настала німوتна тиша, навіть Софійка перестала плакати: пригорнулася до матері і допитливо дивилася їй в очі, наче хотіла там прочитати, що ж насправді сталося щойно в їхній родині. Оленка мовчки пестила пшеничне волосся доньки, стараючись нічим не виявити свого болю. Ненароком зиркнула у вікно — там білопінним цвітом кипіла весна; жвавим щебетом про щось перемовлялося птаство; галасувала дівтора, бавлячись у піжмурки...

Все — як завжди, от тільки немає біль-

ше в її житті Сергія... Якими ж то шляхами ходитиме він тепер? Як вестиметься йому в цьому розбурханому світі?.. «Поживемо-побачимо», — сама собі сказала подумки, а вголос озвалася до доньки:

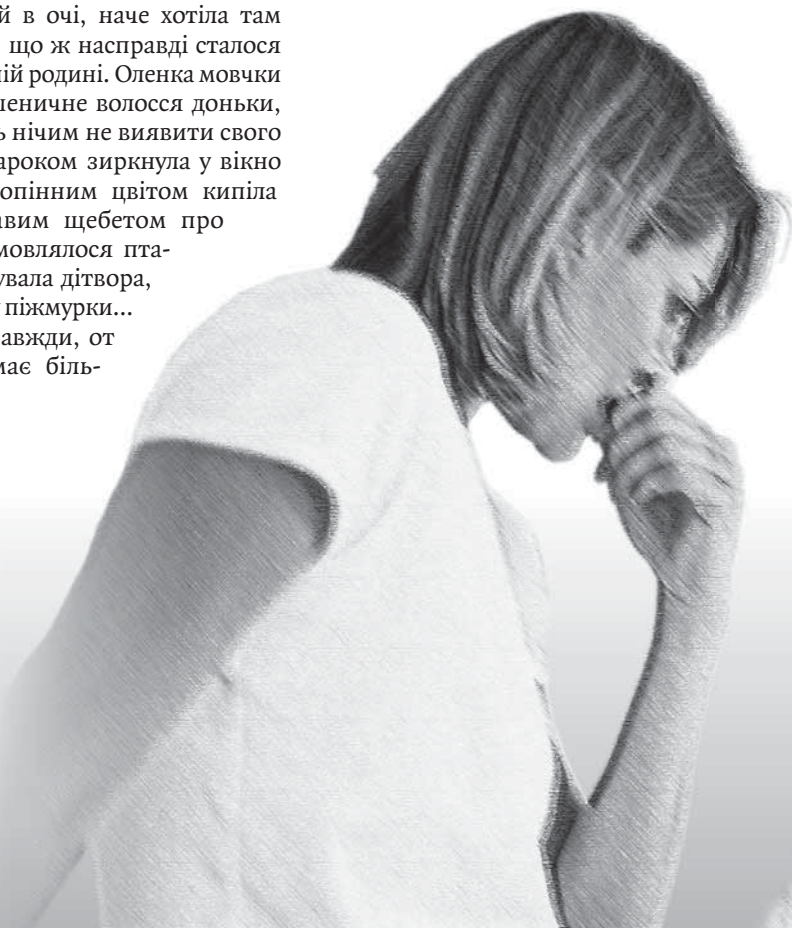
— Подивися, як сонячно надворі. Може, погуляємо трохи?

— І морозива купимо, мамусю?

— Можна й морозива...

Взяла до рук скарбничку, в якій, зазвичай, зберігалися гроші — і мало не скрикнула: в ній було порожньо, тільки якийсь невеличкий папірець нахабно просився до рук. Розгорнула його і прочитала: «Мені жити треба, а вам хай ваш Бог допоможе»...

Записка впала на підлогу, і Оленка, нарешті, зайшлася плачем. «Чому він з нами так? — сама себе запитувала. — Ми ж не вчинили йому ніякого зла. Чому?».

Софійка стояла поруч і з жалем дивилася на матір: чим же її втішити, чим?...

— Не плач, мамусю, — сказала те єдине, що спало враз на думку. — Знаєш, я передумала, мені навіть не хочеться того морозива.

— Сонечко любе моє, — пригорнула мати доньку, — як же ми жити далі будемо? Нічого нема — ані копійки за душено.

— То давай помолимося, — зашебетала Софійка. — Господь допоможе, нам в недільній школі казали, що Він допомагає всім, кому важко і хто звертається до Нього.

Донька торкнулася маминої руки — і раптом з її вуст злетіли слова, від яких сльози вмить висохли на Оленчиному лиці — мов і не було.

— Дорогий Ісусе, — молилася дівчинка, — благослови нашого татка. Зроби так, щоб він полюбив Тебе, як любимо ми з мамою, щоб повернувся додому і щоб ми знову стали щасливими... А ще подбай, аби ми не були голодними навіть тоді, коли в нас зовсім немає грошей...

Проста дитяча молитва збадьорила обох — і за кілька хвилин на плиті вже закипав чайник, а на столі з'явилося печиво, масло, варення. Життя навіть без Сергія поверталося в звичне русло...

Раптом у дверях заспівав свою веселеньку мелодію дзвінок — хто б це? нікого ж не чекали. «Невже Сергій?» — майнуло в голові Оленки. «Може, татко повернувся?» — схоже подумала й Софійка. Але то був не татко — на порозі стояв сусід дядько Іван.

— Оленко, вибач, — звернувся він до сусідки, — я ж уже два місяці — ваш з Сергієм боржник. Пам'ятаєш, позичав, коли купував пральну машину. Думав, на кілька днів беру, а нам зарплату затримали; потім так закрутився з роботою, що зовсім забув про борг. Сьогодні ж знанацька — мов окропом хто обдав: згадав! Вибач, що змусив так довго чекати...

— Все гаразд, Ванюшо, — посміхнулася Оленка. — Дякую, що зайшов. Повір, ти нагодився вчасно.

Жінка тримала в руках купюри — і на душі раптом стало так погідно й сонячно, як буває хіба що після теплого травневого дощу. Байдуже, що тих грошей вистачить ненадовго і вони не зарадять скруті, яка увійшла в їх оселю. Головне — Господь почув їх молитву! Його поміч сьогодні надійшла вчасно, мов манна небесна — Він допоможе і в завтрашньому дні, бо ніколи не спізнюється, ніколи...

* * *

Сергій з'явився так само несподівано, як і пішов, але в проміжку десяти літ. Всі оці десять літ ні Олена, ні Софійка і гадки не мали, куди він щез — мов у воду канув. Обидві молилися за нього, проте на зустріч уже й не сподівалися — аж тут раптом переступив таки поріг колись рідної домівки. Стараючись не зустрічатися поглядом з дружиною, яка відкрила йому двері, ніяково, мов чужий, озирався довкола. Дивно, він сподівався застати вбогу оселю, сумну (можливо, вже й посивілу від безвиході) дружину —

аж ні, все інакше: нові меблі, нові килимки на підлозі; на столі поруч з букетом розкішних троянд у кришталевій вазі —

Біблія в дорогій оправі. А Оленка... Вона зовсім не змінилася за ці десять літ, хіба що стала трохи статечнішою. Все інше — як раніше: ямочки на щоках, які колись так вабили Сергія; дбайливо викладена віночком на голові коса; лагідний і проникливо-довгий (наче в самісіньке серце зазирає) погляд волошкових очей. Сергій почувався перед дружиною, неначе побитий пес: прийшов, бач... Для чого? Ти тут — чужий...

— Добридень, Сергію, — приязно, хоча й дещо стримано, посміхнулася Оленка. — Чого став, мов укопаний? Це ж скільки літ не бачилися? Проходь, влаштувайся зручніше. Зараз чайник швиденько поставлю — я щойно тістечка свіженькі з магазину принесла, наче відчувала, що матиму гостя. Поп'ємо чаю, поговоримо (ти ж, напевно, для цього прийшов, правда?), а там, дивись, і Софійка додому повернеться — ти її вже й не впізнаєш, зовсім дорослою стала.

Сергієві забракло слів. Такої зустрічі він не сподівався. Чекав докорів, сліз, звинувачень (він всього цього, без сумніву, заслужив), але гостинності... Чому, власне, до нього мають виявляти гостинність? Він же залишив родину напризволяще, забравши все до копійки. Хіба таке прощається?... Схоже, прощається — он як приязно посміхається його Оленка: ні болю, ні неприязні, ні лукавства не видно в очах.

— Розповідай, Сергію, — Оленка поставила на столі чомусь чотири чашки («Третя, зрозуміло, для Софійки, — здогадався чоловік. — А четверта? Цікаво, для кого четверта? Хто ж іще в них є?»). — Як живеш? Де пропадав усі ці десять літ?

— Та що там розповідати, — махнув рукою Сергій, — Не склалося в мене життя. Може, й справді прогнівив Бога, чи просто фортуна від мене відвернулася — тільки розлетівся мій бізнес десь через півроку, як пішов від вас. Поневірявся по всіх усядах, мов те перекотиполе. Зійшовся, було, з однією жінкою... Спершу наче подобалася, та вже за кілька місяців почалися щоденні сварки: кому, скажи, потрібен чоловік без статків? Знайшла через якийсь час моя Риточка-Маргариточка іншого, заможнішого, — та й подалася з ним кудись. Я ж перебивався тимчасовими заробітками, поневірявся по найманих кутках. Отак і сьогодні — не живу, а животію...

— Чому ж додому не повертався? — в куточках Оленчиних очей блиснула сльоза.

— Соромно було, Оленко, — важко зітхнув. — Та й з чим повертатися? Що я міг вам дати? Навіть те, що прихопив з собою, коли йшов від вас, сплигло, мов за водою... Я й зараз довго думав: зайти чи ні? Кому я такий потрібен?

— Даремно ти так. Потрібен, передусім, Господу, хоч ніяк не хочеш повірити в це. Та й нам із Софійкою завжди був потрібен. Ми й досі молимося за тебе. А гроші... Хіба в них щастя? Сьогодні їх нема, а завтра, дивись, з'являться. Був час, ти ж знаєш, Сергію, коли й нам з Софійкою було ой як сутужно.

— Це тоді, коли я залишив вас, обібравши, мов липку? Прости, — Сергій, згоряючи від сорому, потупив очі — тільки б не зустрітися поглядом з дружиною. — Важко вам дуже жилося, правда?

— Важко, але я ж завжди казала тобі: Господь ніколи не залишає своїх дітей у біді.

— І як же вам вдалося подолати скруту?

— Як?... — машинально перепитала Оленка, зволікаючи час, аби зважити: розповідати про щось чи ні...

Між тим, пам'ять уже воскресила той вечір, коли її донечка, лаштуючись до сну, мовила:

— Мамо, завтра наш клас іде до лялькового театру, але я не піду, залишусь з тобою.

— Чому? — щиро здивувалася, знаючи, як її дитина любить лялькові вистави.

— Розумієш, — сказала подорослому серйозно, — усім дівчатам купили нові святкові сукні, а в нас же грошей нема...

Наче блискавка обпекла Оленчине серце. Швиденько сказала доньці «На добраніч» — і метнулася до шафи, де висіли її сукні. Вона любила і вміла гарно вбратися, вирізнялася поміж подруг вишуканим смаком. До того ж, ще до заміжжя вивчилася на швачку — невже ж не зуміє за ніч справити донечці обнову, перешивши одну зі своїх суконь?...

Вранці, коли Софійка прокинулася, на неї вже чекало святкове вбрання — та таке, що, либонь,

ні в кого з дівчат схожого не було. На radoшах дівчинка кружляла по кімнаті, зовсім не помічаючи червоних від безсоння маминих очей. А надвечір до них завітала одна з Софійчиних однокласниць разом зі своєю мамою: дуже вже захотілося мати й собі таку ж сукню.... Потім приходили люди ще і ще — нікому не відмовляла, всіх обшивала.

— Ось так я розпочинала свою справу, — посміхнулася Оленка. — Сьогодні вже маю власну майстерню...

Рипнули двері — і до кімнати увійшла Софійка, ведучи за руку якесь дівча з кумедними косичками і великими бантиками-метеликами.

— Татусю, привіт! — Софійка кинулася батькові на шию. — Як добре, що ти прийшов до нас. Ми з мамою так скучили за тобою. Правда, мамусю?

— І я скучила. Привіт! — незнайома дівча й собі підійшло до Сергія.

«Отже, в Оленки є ще одна донечка, — щось недобре ворухнулося, було, в Сергієвому серці. — От тобі й християнка... З подивом зиркнув на дружину.

— Познайомся, Сергію, це — Ганнуса. Її батьки, наші сусіди, рік тому загинули в автокатастрофі...

— Зараз вони на небі, — додала малеча, пильно вдивляючись у незнайомого дядька, якого Софійка назвала татком.

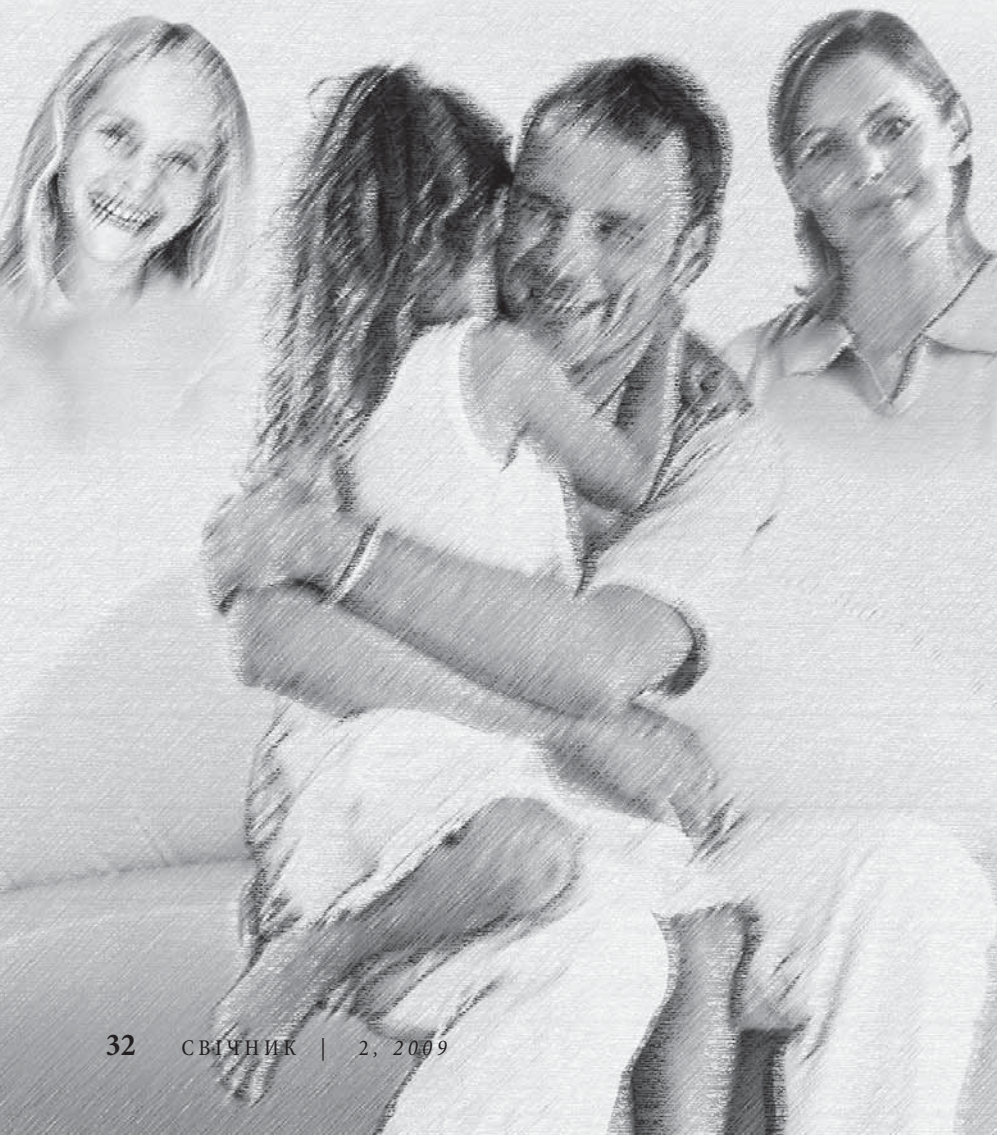
— Так, на небі, — Оленка посадила дівчатко собі на коліна. — Ганнусі також дісталось в тій аварії...

Тільки тепер Сергій помітив, що в дівчинки по лікоть відтята ліва рука. В його серці раптом спалахнули і жалість, і любов до цієї дитини, яка ще мить тому була йому зовсім байдужою.

— Рідні в них не було ніякої, — продовжувала Оленка. — Аби дівчинці не спізнати сирітської долі в притулку, я й вирішила оформити опіку. Адже в Святому Письмі записано: «Хто приймає цю дитину в ім'я Мое, той Мене приймає» (Лк. 9:48). До того ж, втрьох нам веселіше. Ганнуса — це моя друга донечка...

— А ти будеш моїм другим татком, правда? — дівчинка спритно перелізла з Оленчиних колін на Сергієві і обхопила його за шию. Сергій і собі обійняв малечу, прихилившись лицем до її голівки, аби ніхто не побачив, як зволожилися його очі. Від болю?... Чи від щастя?...

Світлана БЕРЕЗА.

СУЧАСНА МУЗИКА ТА ХРИСТИЯНСТВО

Першої квітневої суботи у приміщенні рівненської церкви «Відродження» відбулася обласна музично-хорова конференція. Ті, хто вболіває за музичне служіння своїх церков, присвятили цей день спільним роздумам та планам щодо християнського співу та музики. Отож, близько шістдесяти осіб зіхалося з 28-ми церков області.

Зустріч розпочалася з біблійної години, яку провів заступник голови ООЦ ЄХВ Володимир Нестерук. Учасникам були запропоновані роздуми про призначення семи Господніх труб. За основу було взято біблійний текст: *«Блаженний народ, що знає поклик святковий!»* (Пс. 88:16). Згідно з книгою Об'явлення св. Івана Богослова клич перших п'яти труб закликав людей до покаяння, спасіння, святого

життя у Христі, служіння Йому та боротьби за істину. А ось трубний клич наступних двох інструментів віщував смерть та перехід від земного до вічного. *«Святе життя у вичерпному значенні цього поняття — це не регулярне відвідування церкви та систематичне читання Божого Слова, а щоденне ходіння перед Богом та виконання цього Слова»*, — наголосив Володимир Нестерук.

Особливим гостем конференції став львівський композитор і брат у Христі Павло Сидько. Він провів бесіду на тему: *«Сучасна музика та християнство»*. Впродовж кількох годин обговорювалися проникнення сучасного світського стилю музики у церкву та його використання на богослужіннях. Також наголошувалося на важливості феномену Божого Слова у духовному житті церкви, зокрема, музикантів, хористів та диригентів.

Усі учасники були солідарними у тому, щоб добирати кращу музику та пісні

для служіння, які б об'єднували церкву, а не призводили до дисонансу думок і поглядів. Також прозвучали застереження, аби християни були обережними у підборі сучасного репертуару, так би мовити, не вистояного часом, котрий несе у собі легкий зміст та ритмічно сильне навантаження.

До уваги учасників були представлені архівні збірки пісень, які друкувалися в 20-х роках XIX сторіччя. У цьому контексті з пошаною згадували музичний внесок Олександра Сойки, який за часів воєвничого атеїзму (1965-1988 рр.) підпільно власноруч писав нотні збірки християнських пісень і розмножував їх у друкарсько-ручний спосіб.

На додаток до всього вищеприданого зустріч передбачала практичні заняття для роботи з хором, де учасники мали змогу вивчити нові пісні, перейняти досвід фахівців та поділитися власними музичними набутками.

Павло Сидько.

Під час конференції.

А ще впродовж заходу звучали підбадьорливі пісні у виконанні християнського співочого гурту «Агапе» з м. Рівного.

Подібні зустрічі слугують гарною можливістю для формування світоглядного бачення лідерів, потребують активної участі та спільних сил у досягненні кращих результатів музичного служіння церков.

Людмила ЖАКУН.

Співочий гурт «Агапе».

Учасники конференції.

Братерська зустріч у Рівному

21-го березня у приміщенні церкви ЄХБ «Відродження» м. Рівного відбулася обласна пасторсько-дияконська конференція. У шестигодинній роботі взяли участь члени обласної пресвітерської ради, керівники відділів та служителі 106-ти церков Рівненської області. Велика армія наставників Христової Церкви, яка об'єднала близько трьохсот осіб, долучилася до суботньої братерської спільноти.

Як зауважив на початку Голова ООЦ ЄХБ Михайло Ільюк, «сьогоднішній захід не варто вважати щорічною звітно-виборною конференцією, а пасторсько-дияконською братерською зустріччю, де служителі церков будуть свідкувати та аналізувати, ділитися труднощами та благословіннями, які були пережиті впродовж останнього року».

Особливим гостем та всіма шанованим учасником зустрічі був президент Всеукраїнського союзу об'єднань євангельських християн-баптистів В'ячеслав Нестерук. Адже позаду — 17 років спільної клопіткої праці в області, яку тоді

очолював В'ячеслав Васильович. Сьогодні він привіз своїм землякам-співслужителям важливу біблійну настанову. Христове застереження для учнів остерігатися фарисейської, саддукейської та іродової закваски й досі гостро стоїть у рейтингу найчастіших «захворювань» серед християн. Брат В'ячеслав виділив три поширені проблеми Церкви: лицемірне неоднакове ставлення «духовної еліти» до інших, швидка здатність «комара цідити, а верблюда ковтати» і політична ейфорія, яка, зрештою, впаде на своїх «глиняних ногах» (за Книгою пророка Даниїла).

Одну важливу деталь, яка є у характері сучасного християнського лідера, відмітив попередній голова Рівненського об'єднання Ілля Корнійчук. Він зауважив, що «егоїзм служителя означає привласнювати собі здібності та можливості, які Бог лише дав нам для користування». Присутні мали змогу переоцінити своє ставлення до таких явищ, як «мій офіс», «моя церква», «моя роль» в егоїстичному значенні цих понять. Ілля Максимович запропонував брати приклад з апостола Петра, який біля воріт храму, відповідаючи на випрошування милостині, сказав хворому: «Подивися на нас» (Дії 3:1-10). «Апостол Петро мав привід говорити лише про себе, не

звертаючи уваги на апостола Івана, оскільки йому Христос незадовго до цього випадку доручив надзвичайну справу — пасти Його овець і бути основоположним каменем Христової Церкви!» — підкреслив Ілля Корнійчук.

Одним із завдань цієї наради було підбиття підсумків діяльності церков за рік. Час, який був призначений для короткої звітності, нагадував репетицію до звіту Церкви перед Великим Білим Престолом. «Прийде час, брати, — звернувся до присутніх Михайло Ільюк, — коли кожен із нас дасть відповідь за життя, за служіння, за церкву, за свою отару. І тому ми зараз, передусім, звітуємо перед Богом». У ході аналізу та наведення статистичних даних брати визначили, що сьогоднішні безмежні можливості для проповіді Євангелія аж ніяк не впливають автоматично на ріст Церкви. Є дуже серйозні проблеми в суспільстві, які безпосередньо чи опосередковано впливають як на невіруючих, так і на віруючих. Сюди відноситься політична та економічна скрута, ріст безробіття, аморальність суспільства, нестабільність, окультизм, залежність, філософія матеріалізму та комп'ютерна залежність.

Цікавим фактом, який вирізняє цей рік духовного життя області з-поміж інших, є приріст церков за рахунок молоді віком до 25-ти років. Якщо таких людей, котрі долучалися до церкви у 1997 році було 80 відсотків, то у 2008-ому їх кількість на 10 відсотків зросла. Стає очевидним, що церква, яка пріоритетом служіння визначила євангелізацію дітей, підлітків та молоді, у близькому майбутньому

буде перспективною церквою. Це — покоління, серед якого сьогодні по-особливому працює Бог.

Щодо пасторсько-дияконського служіння в області, на конференції неодноразово нагадувалося, що все будується чи руйнується залежно від лідера. На Рівненщині у 106-ти церквах євангельсько-баптистського братства нараховується 112 пасторів. Тих пресвітерів, які були рукопокладені на це служіння впродовж минулого року, кожного особіно щирими потисками рук вітали і благословляли учасники ради.

Також на конференції було представлено трьох багатолітніх служителів, членів обласної пресвітерської ради, які сьогодні знімають з себе попередні повноваження. Це — Яків Пилипович Жовнір, Микола Денисович Гаврилюк та Віктор Опанасович Ніколенко. В області їх шанують як служителів, які багато років посвячено, жертвовно, мудро звершували працю в обласній пресвітерській раді. На згадку про духовну співпрацю братам подарували пейзажні бурштинові картини, якими зобов'язали «випускників» щоразу, коли ті дивитимуться на них, підносити свої ревні молитви до Бога за служителів Рівненської області. «Всьому свій час, — зазначив Микола Денисович, — і ми це усвідомлюємо». Як побажання служителю, додав: «Радійте, вдосконалюйтеся, тіштеся, будьте єдинимні і майте мир між собою!»

На цій зустрічі брати порушили питання необхідності створення відділу служіння сім'ям. Братство турбує сумна трагічна статистика розлучень у християнських сім'ях. Не менш важливою є проблема поширення сімейних непорозумінь та конфліктів. У багатьох церквах відсутня дошлюбна консультація. Досі ще не відгукнулася така сім'я, яка б змогла посвятити себе і очолити важливий новий відділ заради зміцнення християнських сімей. Можливо, незабаром відповіддю на цю потребу Бог пошле підготовлену сім'ю і її вже представлятимуть на наступній братерській раді. У руслі таких роздумів репрезентували свою працю і керівники восьми відділів, що функціонують при ООЦ ЄХБ.

Досвідом ефективних методів у благовісті поділився керівник євангелізаційного відділу Олександр Гаврилюк. Впродовж року в області було проведено понад тридцять різнопланових євангелізацій. У Рівненській області благовісницькі програми мають кілька напрямів. Перший із них є традиційним і вже не один рік дає свої результати — це масові євангелізації «Правда, що змінює світ» або «Молодь і Христос». «Багато хто вважає, що час масових євангелізацій уже минув, — звертається до служителів керівник відділу, — але досвід останнього року стверджує протилежне: йдучи по гарячих слідах нещодавніх заходів, помічаємо, що в області пішла друга хвиля великих євангелізацій». Другий напрям роботи — це одноденні святкові євангелізації, яких теж є кілька видів. Статистика цього служіння вказує на те, що половина тих людей, які каються впродовж року, приймають таке рішення саме у різдвяні свята. Третій напрям благовістя — це робота в навчальних закладах. Відділ має багато різноманітних програм для цього напрямку. У 2008-2009 рр. Бог особливо благословляє і сприяє духовній праці з учнями та студентами.

Роман Курбацький, керівник молодіжного відділу, насамперед, відмітив не чудову роботу молодіжного комітету, а гарні взаємини та співпрацю зі старшими братами області та пресвітерами місцевих церков. Батьківське ставлення служителів до молоді є запорукою духовного зростання цієї «рушійної сили церкви». З великою вдячністю він згадав ті церкви, молодь яких впливає на молодіжне служіння всієї області. До них належать рівненські церкви «Благодать», «Життя», «Спасіння», а також церква м. Острога. Роман Курбацький підкреслив два спрямування молодіжного служіння, які є стратегічними цілями відділу. Це — духовне життя і соціальний

євангелізм. До цих цілей приурочено різноманітні заходи: табори для молодіжних керівників, обласні молодіжні конгреси, фестивалі, спільні молитви, лекцій-тренінги, соціальні акції на кшталт «Чисте серце — чистий під'їзд», «Чисте серце — чиста вулиця» тощо.

Обговорюючи матеріальне служіння області, брати внесли конструктивні зміни до фінансової програми щодо будівництва молитовних будинків. Також акцентували увагу на минулорічній діяльності обласного місіонерського фонду. Голова обласного об'єднання зауважив: «У що церква вкладає найбільшу частину своїх коштів — те є її пріоритетним служінням. Яку частину ми виділяємо на євангелізаційні заходи, а яку — на м'які стільці для дому молитви?»

У час, відведений для запитань, пропозицій та зауважень щодо служіння церков, брати порушили різні питання на актуальні теми сьогодення, поділилися пропозиціями щодо покращення служіння в майбутньому.

По закінченні конференції кожен з учасників повів у свої церкви певні бачення, ідеї та міркування для подальшого розвитку своєї громади, адже ціль кожного Христового служителя — завтра зробити більше, ніж зробили сьогодні або вчора.

Людмила ЖАКУН.

**МОЛОДІЖНИЙ
ХРИСТІЯНСЬКИЙ
ОБЛАСНИЙ КОНГРЕС**

МОЛОДЬ, ЩО ЗНАЄ БОГА

14-го березня у рівненському міському палаці культури «Текстильник» відбувся обласний молодіжний конгрес. Захід присвятили темі «Молодь, що знає Бога».

Уже за годину до початку конгресу приміщення було заповнене учасниками, а теплу та дружню атмосферу створювали пісні хвали гурту «Фіміам» (м. Луцьк). У прославленні Бога співом також взяли участь Віктор Шатецький, гурти «Відродження», «Благодать», «Кредо» та ін.

По відкритті голова ООЦ ЄХБ Михайло Ільюк привітав присутніх передчасним «Христос воскрес!» і запропонував свої роздуми щодо першої любові християнина та вогню Святого Духа у серці віруючої людини. У ході проповіді Михайло Андрійович нагадав: «Є той, хто бажає загасити служіння Христової молоді. Часто можна почути, що вогонь вгасає через одруження молодих людей або ж через прогресуючий матеріалізм. Не втрачайте першої любові до Бога, до ближнього, до інших людей. Посвячайте себе на служіння Господу».

Особливим гостем був Ден Пітерсон, пастор, голова східного об'єднання баптистських церков США. У своїй проповіді він провів паралель між життям сучасного християнина та життям Давида: «У Бога була мета помазати Давида на царство, тому Він не дивився на його зовнішність, а на серце. Завдяки тому що цей юнак був пастухом, він навчився бути слугою, навчився підкорятися та відчувати потреби своїх овець. А як Бог готує вас? Давида Він готував бути царем. І ви, молодь, є армією лідерів, яка має змінюва-

ти цей світ. Будьте відкритими для усвідомлення того, чого Бог хоче вас навчити». Насамкінець Ден Пітерсон закликав молодь підготувати свої серця Богові для того, щоб змінювати цей світ.

У ході конгресу молоді було запропоноване відеоінтерв'ю, у якому рівнян запитували, що вони знають про баптистів? Відповіді перехожих містян змусили всіх замислитися над власною поведінкою, від якої формується думка про віруючих загалом. Андрій Романюк підсумував побачене: «Можливо, опитувані зустрілись із котримсь із нас, унаслідок чого сформувалася не зовсім утішна думка про баптистів? Отож варто перейматися своїм впливом на невіруючих».

Зі словом настанови до молоді звернувся Сергій Тупчик. Порушивши чи не найбільшочішу тему українського суспільства, — економічних негараздів, — він сказав: «Це час змін життя на землі, тому слід бути готовими до всього. Пророк Йоїл писав, що останніми днями Бог пошле Духа Святого і люди славитимуть Бога. Таке відбуватиметься через масові пробудження і це означатиме останній шанс. Саме зараз час християнам привести до ладу світильники своїх взаємин із Богом. Ми стали професіоналами, але результати нашої фахової діяльності не відчутні. Ми хочемо благополуччя в матеріальному житті, але Бог бажає, щоби ми були ближчі до Нього і тому посилає нам неблагополуччя в економічній сфері». А потім додав: «Подібно до трьох друзів Даниїла у вавилонському полоні, покладіть собі у серце думку: не осквернятися!»

По обіді учасники конгресу порушили тему соціального евангелізму. Звучали слова відомого в минулому великого іноземного проповідника Луїса Палау: «Допоки ви не поєднаєте евангелізм з активною суспільною діяльністю, у вас не буде можливості проповідувати Євангеліє. Найкраще, що ви можете дати людям, — це Євангеліє».

Андрій Романюк запропонував молоді роздуми над «правильними діями у правильний час». Аби спільно проаналізувати проблему, він поставив кілька запитань: «Що б відбулося, якби ми знали про кожну людину, яка заблукала у світі? Що б змінилося, якби ми добре знали про духовні та фізичні потреби кожного? Чи знання невідомого революційно змінило б наші власні місіонерські плани? — а потім продовжив: Любов — це конкретний крок. Ми хочемо обмежитися своїми словами чи присутністю, але якщо прагнемо бути вічними спадкоємцями, необхідно жити згідно з волею Божою. Якщо ми не дозволяємо Христові змінювати наші думки та вчинки, тоді які зміни грядуть у майбутньому? Отож, недосягнуте може бути досягнутим лише за життя».

Ще багато роздумів, уроків, настанов звучало впродовж цієї весняної молодіжної зустрічі. Юні брати та сестри дістали неоціненний заряд та спонукання до дій, які принесуть більше ефективності в житті сповнених сил християн. Хочеться сподіватися, що багатьох юнаків та дівчат стосуватиметься сьогоднішнє кредо: «А народ, що знає свого Бога, зміцніє та й діятиме» (Дан. 11:32).

Віра ЖАКУН.

ВІДДІЛ МОЛОДІЖНОГО СЛУЖІННЯ

«Чисте серце...» на Рівненщині

З 9-го по 15-те квітня в м. Рівному та Рівненській області відбулася акція «Чисте серце — ...», приурочена світлому святу Христового Воскресіння. Кожна церква чи група молодих людей прибирали різні куточки своєї місцевості. Звідси і продовження назви акції: «Чисте серце — чисте місто», «Чисте серце — чиста вулиця», «Чисте серце — чистий під'їзд» або що.

Загалом в області взяли участь в акції близько 20 церков та 250 молодих людей-християн, до них також часто приєднувалися звичайні, тобто невіруючі, люди, навіть прості перехожі. У Рівному вісім церков («Відродження», «Воскресіння», «Перша рівненська церква ЄХБ», «Спасіння», «Благодать», «Дім Євангелія», «Надія», «Життя») в 13-ти районах проводили різні заходи: прибирали парки, вулиці, окремі будинки, кладовища, під'їзди, просто допомагали звичайним бідним людям, яким потрібна була допомога (рубали дрова, копали городи).

Молоді люди не тільки фізично працювали чи допомагали людям, а й свідчили про Ісуса Христа, запрошували в церкву на святкове пасхальне богослужіння.

Після того, як одна із церков закінчила прибирати територію загальноосвітньої школи, директор дав особистий дозвіл на

проведення дитячого табору на території школи впродовж усього літа, тобто використовувати її територію.

Керівники міста висловлювали щире подяку церквам за те, що вони виявили ініціативу прибрати різні куточки міста.

Ту мету, яку ми поставили перед собою, Бог допоміг нам реалізувати. Дякуємо Йому за гарні свідчення і благословіння.

У наступні два місяці в Рівненській області заплановане проведення подібної акції ще в близько семи населених пунктах.

Як на мене, то на сьогодні кращої євангелізації немає. Наприклад, брати і сестри церкви «Воскресіння» м. Рівного прибирали під'їзди протягом двох тижнів, і на кожному поверсі житлових будинків клеїли афіші про чисте серце з віршем із Біблії і запрошували на зібрання. Щонеділі на богослужіння приходило багато нових людей, котрі свідчили, що саме завдяки розклеєним афішам прийшли до церкви...

*Роман КУРБАЦЬКИЙ,
відповідальний за проект.*

«Чисте серце — чисте місто!» Це заклик молодих християн, адресований жителям міста Рівного. Наша церква ЄХБ «Життя» також долучилася до цього проекту! У роботі взяли

участь близько 20-ти молодих християн. Ми вийшли у центральний парк нашого мікрорайону, щоб закликати мешканців до наведення чистоти у серці. Акція — це тільки продовження роботи, яку ми звершуємо, переображуючи наш район. Цей захід розпочався з прибирання території парку. Надалі ми плануємо встановити у парку ігрове містечко для дітей та спортивний майданчик для молоді.

Учасники акції прибирали підвір'я біля одного житлового будинку, на свою адресу почули таке:

«Я багато чого бачила на землі від віруючих. Всього очікувала: і того, в що вірила, і того, в що не вірила. Та ось такого ще ніколи не бачила...».

Мешканка житлового будинку.

Коли брати та сестри прибирали центральну вулицю, сам мер приїхав допомогти. Він мовив: «Звертайтеся по допомогу. Чим зможемо, тим допоможемо...».

*м. Млинів,
Рівненська область.*

Першого дня акції волонтери прибирали територію парку і спілкувалися з жителями району. Другого дня ми прибирали фонтан, який перетворився на сміттєзвалище. Звідтіля ми витягли одинадцять 160-літрових пакетів сміття, і це лише третина. Фонтан заповнений водою, тому аби прибрати його повністю, наша церква співпрацює з місцевим ЖКП.

Завдяки проведеній роботі наш парк став чистішим, люди більше дізналися про церкву, а молодь церкви об'єдналася навколо служіння і проголосила ЧИСТОТУ свого серця.

*Василь ОСТРИЙ,
церква «Життя»
м. Рівне.*

Брати та сестри церкви «Спасіння» організували акцію для технікуму, в якому орендують приміщення для проведення богослужінь. Один із працівників цього навчального закладу відгукнувся про цю акцію так:

«Раніше я віруючих не розумів, не «признавав» та й узагалі їх ніколи не поважав. Але відтепер я їх дійсно почав поважати...».

Вахтер Комерційного технікуму.

СЕМІНАР ДЛЯ ПРАЦІВНИКІВ ДИТЯЧИХ ХРИСТІЯНСЬКИХ ТАБОРІВ

Повітря, наче чарівне мереживо, пронизане тонкими пахощами цвіту весняних квітів та суцвіттям фруктових дерев. Надворі травень, а отже, незабаром гаряче літо — пора найрізноманітнішої християнської праці на ниві Божій. З особливим трепетом чекають на літо служителі, які працюють з дітками та підлітками. Кожен із них прагне влітку послужити в дитячому християнському таборі: денному, стаціонарному чи наметовому.

Аби дістати нові ідеї та бачення для якіснішого служіння, побути в єднанні з братами та сестрами, дитячі працівники зібралися в с. Олександрії, а саме на базі табору відпочинку «Берізка». Адже 30-го квітня

о 16.00 урочисто розпочався семінар для працівників дитячих християнських таборів, організований відділом дитя-

Навчання проходило у групах, де не лише ознайомилися з новою інформацією та методами праці, а й ділилися

«Огромное спасибо за эту конференцию Богу и всей команде. Господь очень много сказал через всю вашу команду мне и нашей Херсонской команде! Да благословит вас Бог. Благодарим всех вас за горящие сердца, открытость и посвященность. Огромное спасибо за духовную поддержку и вдохновение! Слава Богу!»

*Оксана Михайлова,
г. Херсон.*

чого служіння при ООЦ ЄХБ. На семінарі панувала надзвичайна атмосфера тепла та любові. Тут можна було зустрітися та познайомитися з християнами практично з кожного куточка України (кількість учасників семінару становила понад 300 чол.): Автономної Республіки

досвідом та враженнями. У групах навчалися: директори таборів, координатори, координатори-початківці, наставники-початківці, спортивні структури та музичні керівники.

Третього травня о 17.00 семінар завершився. Всі роз'їхалися по домівках, аби світити в тому куточку, де поставив Сам Господь: розповісти дітям про Бога, вчити їх любити Його всім серцем, всією душею, разом молитися, щоб у майбутньому усім зустрітися у Небесному Царстві.

Людмила ЄГОРОВА.

Крим, Волинської, Одеської, Вінницької, Херсонської, Івано-Франківської, Київської, Закарпатської, Львівської, Сумської, Полтавської, Харківської, Миколаївської, Донецької та Рівненської областей.

«Дякую, що навчили не боятися звершувати служіння, робити те, що говорить Бог, не складати свої ідеї на полиці, а реалізовувати їх. Ви для нас благословіння. Бажаю вам ніколи не втомлюватися у своїй праці. Хай вас благословить Бог!»

*Юлія Циганчук,
м. Костопіль.*

«Високий рівень організації семінару, який переріс у велику сім'ю. Дякуємо за ваші чисті серця і світлий розум, які дає вам великий Бог».

Артем Марюхно,
с. Гладківка Голопристанського р-ну Херсонської обл.

«Найбільше я вдячна за те, що лектор не тільки не відбив у мене бажання навчатися, але й запалив моє серце для служіння в дитячих таборах. Лекції були побудовані не тільки на викладанні матеріалу, а й на дружніх порадах. Також мені сподобалося, що більшість прикладів, які використовувалися, були пережиті самим лектором. Особисто мені стало набагато спокійніше від того, що ті норми та правила, які стосуються наставника, реально виконувати. Я дістала для себе вичерпну інформацію та інструкцію. Отже, якщо я матиму змогу послужити цього літа в таборах, то зроблю це набагато ефективніше завдяки цим порадам».

Анастасія Медведєва,
м. Рівне.

«Благословенний час! Багато практичного для служіння, для духовного росту, чудові викладачі. На семінарі я побачила сильних лідерів і живу команду. Дякую за приклад!»

Ірина Левценко, с. Рованці
Луцького р-ну Волинської обл.

«Дуже дякую за збудовуючі лекції. Ви показали мені гарний приклад дружної та організованої команди, яка вважає один одного більшим за себе. Це — супер!»

Тетяна Гадаєва,
м. Івано-Франківськ.

«Молодці! Дякуємо за Живе Слово під час лекцій. порушували теми на сто відсотків потрапляли в ціль. Все закликає до дії! Дякуємо! Ви дуже старалися і ми це щиро цінуємо. Готові до співпраці».

Любов Тернова, м. Київ.

Пустеля розквітне

П'ять років тому, дивлячись на наш Дім молитви, ми не раз задумувалися над тим, чи можливо таке, щоб він був заповнений молоддю, підлітками та дітьми. Наша церква села Плоска Дубнівського району налічує всього декілька членів, здебільшого, старшого віку, і саме молоде покоління могло б заповнити простору залу Дому молитви. Проте на той час ми могли лише мріяти, що пустелі душ юнаків та дівчат розквітнуть, немов весняні сади нашої милої України.

Аби мрія стала реальністю, Бог поклав нам на серце бажання провести для дітей літній табір. 2007 року, взявши півтора десятка дітей, ми виїхали з ними на п'ять днів у табір біля смт Смига. Усім сподобалося, і це стало великим поштовхом до того, щоби наступного року організувати знову табір. 2008 року в с. Рудка ми провели вже більший за кількістю відвідувачів табір. У ньому відпочивали, слухали Слово Боже та спілкувалися з нами 60 дітей. Ми вдячні Богу, що знайшлися люди, які пожертвували кошти, віддали свій час та власні сили, щоб допомогти в організації та проведенні табору.

Після табору двоє дівчат підійшли до мене і сказали: «Давай організуємо спілкування». Я згодився за умови, що ці дівчата запрошуватимуть іншу молодь. Отож, виконуючи свою обіцянку, я щоп'ятниці намагаюся приїжджати та проводити спілкування. Звичайно, одному це не під силу, тому залучаю молодь із церкви м. Радивилова. А дівчата, в свою чергу, дотримуючи свої обіцянки, запрошують усе нових і нових людей. На спілкування щоразу приходять понад 20 молодих людей, з яких тільки один є членом церкви... Це є великі Божі благословіння!

Недарма один проповідник сказав: «Якщо хочеш стати місіонером, їхати доведеться набагато ближче, ніж ти ду-

маєш». Навколо нас живе стільки людей! У деяких селах ніхто не займається з дітьми та молоддю, а вони заповнюють свої душі ілюзіями сьогоденного світу. Ніколи їм подумати про зміст свого життя в бездумній суеті, гонці за ілюзорними цінностями, за беззмістовним і зомбуючим проведенням часу перед екранами телевізорів та комп'ютерів.

Можливо, наша розповідь надихне ще когось і самому замінити вечори перед телевізором на активне служіння нашому Спасителю. Що є важливішим за людську душу? А в селах завжди раді тим, хто приїде та запитає: «Як справи? Чим живете?» І комусь від вашої уваги стане тепліше в холодному гріховному світі.

Подивіться навколо... Села чекають на служителів із міст.

Нехай Бог благословить тих, хто може працювати, але ще роздумує!

Насамкінець, хотів би побажати кожному, хто працює з підлітками, дітьми та молоддю в селах, не падати духом, боротися, працювати, а Бог завжди готовий вийти назустріч тим, хто служить та вірний Йому. «Служіть один одному, кожен тим даром, якого отримав...»

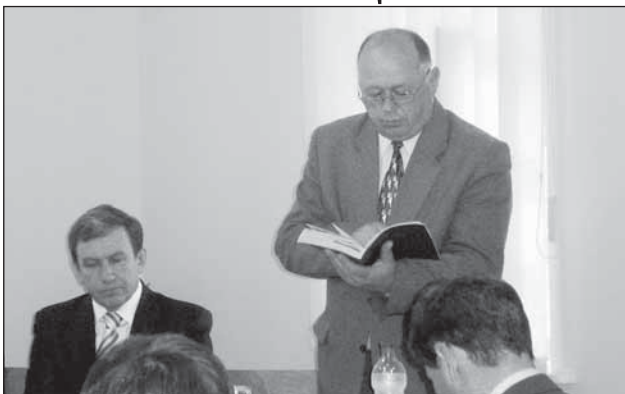
Руслан ТИШУК,
с. Плоска Дубнівського р-ну.

П'ять років — це теж шлях... Стільки пройшла церква євангельських християн-баптистів міста Корець. Цьому містечку з населенням у дев'ять тисяч жителів — понад 700 років. Прославився Корець великим жіночим монастирем, що збирає звідусіль чимало паломників. Крім цього, у містечку є ще шість православних церков та костелів. Це свідчить про те, що люди тут дуже релігійні. Але всупереч цьому в місті, на-

П'ЯТИРІЧНИЙ ЮВІЛЕЙ КОРЕЦЬКОЇ ЦЕРКВИ ЄХБ

повному храмами, дуже важко сприймається живе Боже Слово.

Чому тут так багато п'яниць, злодіїв, наркоманів, розлучень?.. Відповідь є! Тут відсутній Бог! Саме тому Господь покликав невеличку групу молоді церкви с. Гвоздів розпочати духовну працю в місті. Зернятком стали групи з вивчення Біблії. Сьогодні ми маємо 16 членів церкви, але вже дещо встигли зробити і дечого навчитися. Вирішили самотужки виховувати на місці своїх служителів, тому відмовилися від допомоги з боку більших церков. Це корисно для майбутнього церкви. Тепер маємо кількох проповідників, вчителів недільної школи,

свою команду для літнього дитячого табору. Деякі молоді люди закінчили біблійний коледж. А загалом, ми вдосконалюємося і зростаємо у вірі, вчимося бути корисними і вірними Божими слугами.

За час існування церкви спробували себе у різних служіннях. Деякі із них: проведення міських євангелізацій, праця в школах та клубне служіння. Ще не зовсім реалізована мрія працювати в особистому євангелізмі, тому потребуємо молитов та досвіду інших церков.

2002 року ми придбали невеличкий старенький дерев'яний будиночок і почали його реконструювати. За справу взявся брат Олег Коломієць.

До роботи долучилися й інші брати і сестри та члени інших церков. Різний внесок у цю справу робили друзі, часто він виливався у фінансову допомогу. А будматеріали постачав брат Микола Крук із Борового. Ми завжди дякуємо Богові за цих людей.

18-го квітня 2004 року відбулося перше богослужіння. Упродовж п'яти років були і випробування. Наприклад, щойно розпочали першу євангелізацію 2004 року, як новеньку загорожу біля Дому молитви почали руйнувати. Під час іншої євангелізації під вхідними дверима знайшли записку з погрозами підпалу. Було й інше.

Але ось уже п'ять років Господь веде нас. І на наше ювілейне свято приїхало багато гостей. Серед них: — брати та сестри з навколишніх церков, родичі, друзі та знайомі наших членів церкви та місцеві жителі Корця, голова об'єднання церков ЄХБ Рівненської області Михайло Ільюк, доктор Хенк Брінк Данвуді (баптистська церква м. Атлант, штат Джорджія), група молодіжного хору Першої рівненської церкви ЄХБ.

Ми щиро дякуємо всім, хто приїхав, аби разом із нами порадіти. А також просимо молитися за нас.

Микола ГАВРИЛЮК,
пастор церкви ЄХБ м. Корець.

ВИПУСК СТУДЕНТІВ БІБЛІЙНОГО КОЛЕДЖУ

Як відомо, для Бога важлива кожна праця, яка звеличує та прославляє Його святе Ім'я. Зокрема, важливою та потрібною справою є бібліотека в церкві. Адже за допомогою книг ми не лише дізнаємося багато цікавої інформації, а й краще, ґрунтовніше пізнаємо нашого Господа.

2004 року в Рівненському регіональному біблійному коледжі (РРБК) з'явилася можливість відкрити новий факультет — «Бібліотечне служіння», де могли б навчатися майбутні церковні бібліотекарі. Для того, аби покращити працю бібліотек, кожному студентові протягом семі безкоштовно видавали книги. По закінченні навчання кількість отриманої літератури складала 300 книг, які поповнили полиці церковних бібліотек.

Восени 2005 року була організована група з 20-ти чоловік на факультеті «Бібліотечне служіння» РРБК. Студентами стали брати та сестри практично з усієї Північно-західної України (Львівської, Тернопільської, Волинської, Рівненської областей). Дехто з них під час навчання лише створював бібліотеку в церкві, інші — вдосконалювали вже чинну бібліотеку. Проте всіх об'єднувало єдине прагнення: краще та якісніше світити у куточку, де поставив Господь.

2007 року на факультеті бібліотекарів була створена нова група. Як і попередні студенти, вони прагнули навчитися бібліотечної справи. У лютому 2008 року на базі РРБК відбулася конференція для бібліотекарів. Кожен із них міг дістати не лише важливу та корисну інформацію для служіння в бібліотеці, а й отримати подарунок — книги. А найприємнішою миттю були зустрічі студентів попереднього та сучасного набору: ділилися досвідом, переживаннями та радіощами.

Наприкінці травня 2009 року відбувся урочистий випуск студентів бібліотечного факультету та факультету розвитку лідерів підліткового і молодіжного служіння. Розпочався він вітальним словом голови ООЦ ЄХБ Рівненської області Михайла Ільюка. До слова були запрошені також почесні гості: Біл Арвін та О.В. Зигаленко (директор Кременчузького біблійного коледжу). Після вручення дипломів була звершена молитва благословіння над студентами-випускниками. Урочисту частину закінчив вітальним словом доктор Хенк Брінк. Загалом, на святі панувала тепла та затишна атмосфера

Людмила ЄГОРОВА.

ПЕРША КОНФЕРЕНЦІЯ ХРИСТИЯН-ПІДПРИЄМЦІВ

«Служіння у світі, — за словами пастора Йоганнеса Раймера, — це не просто проповідь, а симфонія слова і діла». Саме в такій гармонії люди бачили силу і велич Христа. Він допомагав, зціляв і навіть вирішував проблеми з відсутністю вина на весіллі. У той же ж час проповідував про Царство Небесне.

Подібно Христу, церква також покликає на служити людям. Як саме? «Кожний тим даром, якого одержав, як добрі управителі різноманітної Божої благодаті» (1 Петра 4:10). Проповідник, місіонер, євангеліст, дитячий служитель, підприємець — усі ми працюємо разом, тому що Ісус об'єднав нас, обдарувавши різними здібностями, але єдиною ціллю: преображення суспільства. І це преображення неможливе без залучення людей, яким Бог дав силу, енергію, мудрість, натхнення, сміливість, зрештою, щоб заробляти гроші в такій кількості, з якої вони можуть давати частину (згідно міри своєї віри) на служіння.

Приєднувати до духовної місії потрібно в першу чергу рідних українців, які найбільше вболівають за свою країну, найбільше розуміють, як можна впливати на неї. Залучаючи їх до духовної місії, ми даємо можливість підприємцям взяти участь в побудові Царства Божого. Не просто скористатися їхнім гаманцем, а розділити з ними велике призначення християн на землі і нагороду на небесах.

Ми добре знаємо, що Господь любить усіх людей — і бідних, і багатих. Так само поступають і Його послідовники. Але не коли наша турбота про бідних супроводжується упередженим ставленням до багатих. Дехто вважає, що вони гірші за бідних. Ми не є вільними, якщо заздримо багатим людям і їх коштам. Ми не є вільними, якщо відчуваємо злість до тих, у кого є гроші, і кажемо самі собі:

«Не впевнений, що ці гроші надбані чесним шляхом». Якщо багатство забезпечених людей викликає в нас обурення чи заздрість, то за словами пастора з Білорусії Івана Грицюти «це стверджує лише про одне: мамо на все ще є нашим господарем. Тому нам так важко мати справу з забезпеченими людьми». А саме вони, вірячи, що можуть бути переможцями у Христі за будь-яких умов, мужньо будують бізнес у своїй, далеко недосконалій українській системі. Християнам відомо, що в серці Господа є місце і багатим людям. На відміну від багатьох пострадянських віруючих, яким присутній дух аскетизму і антипатія до багатих, Ісус шукав спілкування з заможними людьми, вечеряв з митниками, вибрав Матвія бути Його учнем. Христос приділив особливу увагу багатому Закхею, а про молодого чоловіка, в якого був великий маєток, сказано: «Ісус, поглянувши на нього, полюбив його» (Марка 10:21).

Чи любимо ми багатих? Не заради грошей, звичайно, а по-справжньому, як любив їх Ісус, який бачив серце людини, а не її матеріальне становище.

Як знак любові та поваги до таких людей, 15 березня в Рівному відбулася перша конференція християн-підприємців, під час якої з цими людьми своїм духовним надбанням поділився пастор церкви м.Детмольд (Німеччина) Руді Дюк. А його співробітник і бізнесмен, член Правління Спільки підприємців Німеччини Вальдемар Грабовський підкреслив важливість не бізнесу, а, насамперед, сім'ї.

Подібні зустрічі у майбутньому мають бути регулярними задля духовного збагачення, спілкування та спільної молитви християн-підприємців Рівненської області.

Оксана ГРИЦЮТА.

Вітаємо з рукопокладенням

ВОЛОДИМИРА КРИМІНСЬКОГО
на пасторське служіння

Урочисте богослужіння з цієї нагоди відбулося 12 квітня 2009 р. в церкві м. Острога. Рукопокладення звершили президент

Українського Біблійного Товариства, доктор Г.І. Комендант, заст. голови ООЦ ЄХБ, пастор І.М. Корнійчук та пастор церкви м. Острога Ю.В. Костюк.

СЕРГІЯ КОСИНЦЯ
на пасторське служіння
ЮРІЯ МАЦЕВИЧА
та **ЮРІЯ КОРНІЙЧУКА**
на дияконське служіння

Урочисте богослужіння з цієї нагоди відбулося 22 березня 2009 р. в церкві с. Бабин Гощанського р-ну. Рукопокладення

звершили голова ВСО ЄХБ, пастор В.В. Нестерук, голова ООЦ ЄХБ, пастор М.А. Ільюк, пастор церкви м. Корець М.М. Гаврилюк, пастор церкви с. Горбаків Р.П. Сойко, пастор церкви м. Гоща А.М. Сульжук.

ТАРАСА МАКСЮКА, ТАРАСА БРИЧУКА,
ВАСИЛЯ КОНДРАТЮКА
на дияконське служіння

Урочисте богослужіння з цієї нагоди відбулося 22 березня 2009 р. в церкві с. Колоденка. Рукопокладення звершили голова ВСО ЄХБ, пастор В.В. Нестерук, голова ООЦ ЄХБ, пастор М.А. Ільюк, заст. голови ООЦ ЄХБ, пастор І.М. Корнійчук, пастор церкви с. Колоденка В.О. Бричук.

ЛЮБОМИРА ТУРЧАКА
на пасторське служіння

Урочисте богослужіння з цієї нагоди відбулося 21 червня 2009 р. в рівненській церкві «Благодать».

Рукопокладення звершили заст. голови ВСО ЄХБ, пастор В.П. Шемчишин, голова ООЦ ЄХБ, пастор М.А. Ільюк та пастор церкви «Благодать» А.Д. Корнійчук.

МИКОЛУ КРУКА
на пасторське служіння

Урочисте богослужіння з цієї нагоди відбулося 21 червня 2009 р. в церкві с. Борове Рокитнівського р-ну.

Рукопокладення звершили заст. голови ВСО ЄХБ, пастор В.П. Шемчишин, голова ООЦ ЄХБ, пастор М.А. Ільюк.

У березні церкви Рівненської області провели богослужіння, присвячені вдовам. Зокрема в маленькій церкві с. Клин Млинівського р-ну на богослужіння були запрошені православні вдови. Прийшло багато таких жінок. Усі разом молилися, прославляли Бога. По завершенні спілкування пастор вручив усім подарунки.

З нагоди Дня матері в рівненській церкві «Відродження» була проведена конференція для церков м. Рівного та Рівненського району. Сестри обласного комітету, базуючись на біблійних прикладах, висвітлили такі питання: якою має бути мати-християнка; як виховувати дітей. Через усю конференцію червоною ниткою проходила основна тема заходу: шануймо вдів, шануймо наших матерів, тоді і діти шануватимуть нас.

Наша адреса:
редакція «Свічника»,
вул.Дворецька, 41, м.Рівне 33001

Електронна пошта:
shevchuk_luda@mail.ru

Тел. 8 (0362) 63-34-11; 22-44-81

Тема наступного журналу:
«І прости нам..., як і ми прощаємо...»

П'ЯТИРІЧНИЙ ЮВІЛЕЙ КОРЕЦЬКОЇ ЦЕРКВИ ЄХБ

Обласна пасторсько-дияконська конференція

21 березня 2009 року

